

OTRAIS ZĪMOGS

 Labvakar, draugi. Ja nav grūti, uz britiņu piecelsimies visi kājās lūgšanai.

² Mūsu Debesu Tēvs, šovakar mēs no jauna esam sapulcējušies šajā svinīgajā sapulcē, tā Kunga kalpošanā. Un Tu esi apsolijis, ka, lai kur arī mēs nesanāktu kopā, vismaz divi vai trīs no mums, ka Tu būsi mūsu vidū. Un mēs varam būt pilnīgi pārliecināti, ka Tu esi šeit, jo mēs esam sapulcējušies Viņa Vārdā.

³ Tēvs, mēs tagad lūdzam, lai—lai Tu atnāc šovakar un norauj mums šo Otro Zimogu. Un, kā izteicās viens dzejnieks, ka viņš vēlētos ieskatīties aiz šī laika priekšskara. Un tieši tāda ir mūsu vēlēšanās, Kungs, tikai—tikai ieskatīties tur un ieraudzīt, kas mūs gaida priekšā. Un mēs lūdzam, lai Jērs, kurš tika nokauts, tagad atnāk mūsu vidū un noņem šo Zimogu, un—un atklāj To mums, tās lietas, kuras mums ir nepieciešams redzēt.

⁴ Varbūt šeit ir kādi, Kungs, kuri vēl nav iegājuši šajā brīnišķīgajā sadraudzībā ar Kristu. Mēs lūdzam, lai šovakar, lai viņi pieņem šo Mūžīgo lēmumu, tiek piepildīti ar Dieva Garu.

⁵ Ja kāds šeit ir slims, Tēvs, mēs lūdzam, lai Tu viņus dziedini. Es esmu uzlicis savas rokas uz daudziem lakatiņiem, kas ir šeit nolikti, pieminot Bibli, Svēto Pāvilu, kad viņi ņēma no viņa ķermeņa sviedrautus un apģērba gabalus. Nešķīstie gari aizgāja no cilvēkiem, un viņi tika dziedināti.

⁶ Mēs redzam, ka Tā Kunga Atnākšana ir tuvu. Mēs zinām, ka tas laiks tuvojas. Pēc deviņpadsmit gadsimtu prombūtnes šīs lietas no jauna ir atgriezušās Draudzē.

⁷ Tagad mēs lūdzam, Tēvs, lai Tu dāvā mums to, ko mēs lūdzam. Stiprini Tavu kalpu un palidzi Taviem kalpiem it visur, Kungs, un īpaši mums, kas esam šovakar sapulcējušies šajā vietā, lai mēs būtu spējīgi uzņemt Vārdu. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

⁸ Ir ļoti patikami atkal būt Tā Kunga namā šovakar. Un es zinu, ka daudzi no jums stāv kājās, man—man ir ļoti žēl, bet mēs praktiski neko vairs nevaram izdarīt. Mēs—mēs esam paplašinājuši draudzes namu, lai varētu uzņemt vēl trīs vai četrus, trīs vai četrus simtus cilvēku. Bet tādās īpašās sanāksmēs kā šīs cilvēku šeit—šeit sanāk nedaudz vairāk cilvēku.

⁹ Un tā, ak, tas man ir brīnišķīgs laiks, kad es lūdzos un iedziļinos šajos—šajos Zīmos. Es ceru, ka arī jums ir tāpat. [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Es—es esmu pārliecināts, ka arī jums. Ja jau jums Tas nozīmē tikpat daudz, cik Tas nozīmē man, tad, protams...jūs ļoti labi pavadāt šo laiku. Un man vajag...

10 Pēc dievkalpojuma es gribu pazvanīt vienai savai draudzenei. Šodien viņai ir dzimšanas diena. Viņai šodien paliek divpadsmit gadi, Sārai, manai meitai. Un pēc tam, aizparīt, man vajadzēs zvanīt vēlreiz, jo tā ir Bekijas dzimšanas diena.

11 Un tā, šovakar mēs pētīsim šo Otro Zimogu. Un pirmajos četros Zimogos ir četri jātnieki. Un zināt ko, šodien atkal kaut kas notika. Un es—es, kaut kas, ko es—es aizgāju un paņēmu savus vecos pierakstus, no kuriem es runāju pirms daudziem gadiem, un vienkārši apsēdos. Un es nodomāju: “Nu ko, es—es esmu izdarījis visu, ko vien varēju.” Un es esmu izskatījis daudzus autorus un visu ko citu, un es nodomāju: “Labi, nedaudz palasišu un paskatīšos *to un šo*.” Un te pēkšņi kaut kas notika, un tas bija pavasars citādāk. Tas vienkārši atnāk citādākā veidā. Tad es žigli paķēru savu zīmuli un sāku pierakstīt, cik vien ātri varēju, kamēr Viņš bija tur.

12 Ak, vienkārši kaut kas notika tikai pirms kādas pusstundas. Es stāstīju brālim Vudam šurp ceļā, pirms pāris minūtēm. Vienkārši kaut kas, jūs zināt. Ziniet, notiek daudzas lietas, par kurām tu gluži vienkārši nevari runāt, ziniet. Bet vienkārši notika kaut kas, kas man ļoti palīdzēja.

13 Kaut kur šeit ēkā atrodas viens mans draugs. Protams, jūs visi esat mani draugi. Šis—šis brālis ir brālis Lī Veils. Viņš ir dārgs brālis un ista Rakstu pētnieks. Dr. Veils ir baptists, kuram ir Svētais Gars. Un viņš ir . . . Es nesaku to kā komplimentu, es tā saku, jo es tam ticu. Es domāju, ka viņš ir viens no labākajiem man zināmajiem pētniekiem, kuri ir mūsu rindās. Un viņš man tikko kā uzrakstīja zīmīti un atsūtīja man to caur Billiju. Un Billijs to ar lielām grūtībām man izlasīja. Un es domāju . . . Es vēl neesmu izlasījis to visu, bet es tikai gribēju pateikt, ko viņš tur raksta. Un es kā reizi par to lasīju, brāli Veil, ja tu esi šeit. Es kā reizi par to lasīju pirms kādiem sešiem mēnešiem.

14 “Es neesmu pārliecināts,” viņš sacīja. “Brāli Bil, es neesmu pārliecināts, taču es domāju, ka Polikarps bija Svētā Jāņa mācekļis.” Tas ir pareizi. Viņš bija. “Manuprāt, Irenejs bija Polikarpa mācekļis.” Tas ir pareizi, tieši tā. “Irenejs sacīja: ‘Jēzus atgrieziesies—atgrieziesies, kad ienāks pēdējais izredzētais Kristus Ķermeņa loceklis.’”

15 To sacīja Irenejs apmēram četrsimt gadus pēc . . . pēc Kristus nāves. Viņš sacīja: “Kad sāksies tas pēdējais periods . . .” Lūk, tas ir atrodams “Pirms-Nikejas Padomē”. Jūs puiši šeit, kas lasāt . . . kas pētāt Rakstus un pētāt . . . tas ir, pētāt Bībeles vēsturi, jūs varat to atrast pirms . . . “Pirms-Nikejas Padomē”. Un es domāju, ka tā ir pirmā grāmata vai arī otrā grāmata, jūs—jūs to atradisiet. Lūk, viņš to redzēja pirms daudziem gadiem, tāpēc viņš pateica: “Kad tas pēdējais—pēdējais izredzētais, tas izredzētais.”

16 Cilvēki domā, ka izredzētība ir kaut kas—kaut kas pavisam jauns, kaut kas nesen izdomāts. Ak! Tā taču ir viena no senākajām mācībām, kas mums ir: izredzētība un aicinājums. Un tāpēc Irenejs, protams, istenie Rakstu pētnieki vienmēr ir ticējuši izredzētībai.

17 Un tā Irenejs bija viens no draudzes perioda eņģeļiem, kā mēs to ieraudzījām, kā mēs to jau izpētījām. Mēs tā ticam. Protams, tie visi bija noslēpumi. Tie visi ir tieši šeit, noslēpti tieši šeit, šajos Zimogos, jūs saprotat. Un tiem ir jātiek atvērtiem pēdējā dienā. Kā tas sākās no Pāvila un—un Ireneja, Martina, un tā tālāk uz priekšu, un tas ir nonācis līdz pēdējam periodam.

18 Un, lūk, mēs tagad paļaujamies, ka Tas Kungs šovakar svētīs mūsu pūliņus. Lūk, mēs bijām . . . Pirmais Zimogs, es patiešām to izbaudīju. Pirmais Zimogs, vismaz es no Tā biju ļoti svētīts!

19 Un tagad es—es negribu jūs pārāk ilgi aizkavēt. Taču, redziet, pēc dažām dienām es—es atkal aizbraukšu, kad šis būs beidzies. Un tāpēc mums vajadzēs vēl nedaudz paciesties. Un es esmu pateicīgs . . .

20 Es redzu, ka tur stāv brālis Juniors Džeksons. Es . . . Un man šķiet, ka pirms dažām minūtēm es kaut kur šeit redzēju brāli Radelu. Un tos brāļus, tās ir mūsu māsas-draudzes, kas atcēla savus dievkalpojumus, un pārejos. Mēs to ļoti augstu vērtējam. Un man šķiet, ka redzu brāli Hūperu, kurš stāv tur pie sienas, viņš ir no Jūtikas, no turienes draudzes. Un mēs ļoti augstu vērtējam jūsu kopīgo līdzdarbību.

21 Un tā, vakar vakarā, kā mums vienmēr ir patīcis, pasniedzot mācību par—par Zimogiem, mēs to mācām tādā pat veidā kā tas tika darīts par—par draudzes periodiem. Un, kad mēs pabeidzām mācīt par draudzes periodiem, beidzamajā reizē, kad es tos šeit uzzīmēju uz—uz kanceles, uz tāfeles, cik daudzi atceras, kas toreiz notika? Viņš nonāca, devās tieši pie tās aizmugurējās sienas kā Gaisma, un Pats tos uzzīmēja, tieši uz tās sienas, mums visiem redzot. Dieva eņģelis stāvēja tieši šeit vairāku simtu cilvēku priekšā.

22 Un arī tagad Viņš—Viņš dara kaut ko patiesi pārdabisku, un tāpēc mēs vienkārši gaidām kaut ko varenu. Mēs nezinām . . . Ir patīkami vienkārši gaidīt, izjust tādas—tādas spēcīgas ilgas, vienkārši nezini, kas tūlīt notiks, zini, vienkārši—vienkārši gaidi. Lūk, cik varens ar mums ir Dievs un cik brīnišķīgs! Mēs esam Viņam tik ļoti pateicīgi!

23 Un tā, 1. un 2. pants, es To izlasišu, lai iedotu tādu kā nelielu pamatu. Un pēc tam mēs paņemsim 3. un 4. pantus, tas būs Otrajam Zimogam. Un pēc tam 5. un 6. pants ir Trešais Zimogs. Bet 7. un 8. ir . . . Divi panti katram jātniekam. Un tagad es gribu, lai jūs pavērotu, kā šie tipi . . . Uz šī bālā zirga, varbūt . . . Tur viņš nāk, un ejot viņš visu laiku mainās.

24 Un pēc tam, nākamsvētdien vakarā, ja Dievs dos, būs šī varenā pēdējā Zimoga atvēršana! Un, kad tas notika, tur bija tikai viena lieta: "Iestājās klusums Debesīs uz pusstundu." Lai Dievs mums palīdz.

25 Tagad es izlasīšu 3. pantu.

Kad Viņš atdarīja otru zīmogu, es dzirdēju otru dzīvo būtņi sakām: nāc un skaties.

Un izgāja cits zirgs... (ceturtais pants) ...tas bija sarkans, un tam, kas sēdēja zirgā, tika dots atņemt zemei mieru, ...lai cilvēki nokautu cits citu... cilvēki nokautu cits citu; un viņam tika dots liels zobens.

26 Lūk, tas ir noslēpumaini, kad šī dzīvā būtne sacīja Jānim: "Vienkārši nāc un skaties." Un viņš nesaprata, kas tas bija. Viņš redzēja tikai simbolu. Un šis simbols, tas bija tāpēc... Viņš sacīja: "Nāc, skaties," taču viņš redzēja simbolu, un viņam vajadzēja attēlot to draudzei simboliski tā, lai viņi nezaudētu modrību; līdz iestāsies pēdējais periods, un tad Zimogi tiks atvērti.

27 Un tā, tagad visiem ir skaidrs, saprotiet, ka šie Zimogi tiks atvērti. Vai jūs esat laimīgi, ka dzīvojat šajā laikā? [Sanāksme saka: "Āmen."—Tulk.] Tas, redziet, ne tikai tas, draugi, bet vienmēr atcerieties, lūk, pagājušās svētdienas ritu, pilnīgi viss taču balstās uz vienkāršību! Saprotat? Vienkārši, pazemīgi, tas notiek tādā veidā, ka cilvēki gluži vienkārši paiet tam tieši garām un pat nenojauš, ka Tas notiek.

28 Un atcerieties, mēs jebkurā brīdī gaidām Tā Kunga Atnākšanu. Un, kad mēs... Es izteicos, ka es, ka droši vien tāpat būs ar Aizraušānu. Tā būs notikusi, bet neviens par to neko nezinās. Tieši tā tas notiks. Saprotat? Un parasti... Vienkārši pārskatiet Biblii un paskatieties, kādā veidā tas notiek. Saprotat?

29 Pat tāds varens notikums kā Kunga Jēzus atnākšana, neviens par to neko nezināja. Cilvēki domāja: "Tas ir kaut kāds divainis." Baznīcas sacīja: "Parasts fanātiķis. Mēs... Viņš patiešām ir traks." Sacīja: "Viņš ir ārprātīgs." "Mēs zinām, ka tu esi prātu zaudējis." *Prātu zaudējis* nozīmē "traks". "Mēs zinām, ka tevi ir velns, un tas ir padarījis tevi traku. Un tu vēl mēģini mūs mācīt? Tu vispār esi nelikumīgi dzimis. Mēs... Tu piedzimi ārļaulības sakaros. Un vēl mēģini mācīt tādus virus kā mēs, priesterus un pārējos templi?" Nu jā, viņiem tas bija apvainojums.

30 Kad atnāca Jānis, par viņu bija runāts daudzus gadsimtus no Jesajas līdz Maleahijam. Jau tūkstoš divi simti... tas ir, septiņi simti divpadsmit gadus pravieši redzēja viņa atnākšanu. Visi gaidīja viņa atnākšanu, gaidīja to jebkurā brīdī. Bet viņš atnāca tādā veidā, ka viņš sludināja un paveica savu darbu, uz aizgāja Godībā.

³¹ Un pat apustuļi to nezināja, jo viņi Viņam vaicāja. Viņi sacīja: “Nu, ja—ja jau cilvēka Dēls dodas uz Jeruzalemi, lai kļūtu par upuri un visas tās lietas,” sacīja, “tad kāpēc Raksti saka, ka ‘papkriš ir jāatnāk Ēlijam?’”

³² Jēzus sacīja: “Viņš jau atnāca, bet jūs to nezinājāt. Un viņš izdarīja tieši to, ko par viņu teica Raksti. Un viņi izdarīja ar viņu, ko gribēja.” Redzat? Bet viņi nevarēja to saprast. Viņš sacīja: “Tas bija Jānis.”

Un tad: “Vai!” Redziet, beidzot viņi—viņi atmodās, lai to saprastu. Viņi . . .

³³ Un tad, pat pašās beigās, pēc visa tā, ko Viņš—Viņš bija darijis, un pēc tām zīmēm, kuras Viņš tiem parādīja, un bija pat viņus nosaucis. Sacīja: “Kurš no jums var nosodīt Mani par grēku, neticību? Ja Es neesmu izdarījis tieši to, kas ir teikts Rakstos par to, kāda būs Mana kalpošana, kad Es atnāksu uz zemes, tad parādiel Man, kur Es esmu sagrēkojis?” Redzat? “Tad Es—Es parādīšu jums, kādiem jums būtu jābūt, un paskatīsimies, vai jūs tam ticat vai nē.” Saprotat? Viņš to pagriezla pretējā virzienā un sacīja: “Jums būtu bijis jātic Man, kad Es atnācu.” Viņi to nedarija, jo viņi labi zināja, ka tajā visā nevarēja Viņam neko pārmeš. Bet Viņš sacīja: “Kurš no jums var Mani apsūdzēt neticībā?” Redzat? “Vai tad Es neesmu izdarījis visu tieši tā, kā bija vajadzīgs?”

³⁴ Un pat apustuļi reizēm klupa. Mēs zinām, kas ir teikts Rakstos. Pēc tam, galu galā viņi sacīja: “Tagam mēs ticam. Mēs ticam, ka nevienam cilvēkam nav Tevi jāmāca, jo Tu zini visu.”

³⁵ Nu, man būtu gribējies redzēt Viņa sejas izteiksmi. Droši vien Viņš paskatījās un tiem un sacīja: “Nu, jūs tikai tagad ticat? Beidzot tas jums pieleca.” Nu, iespējams, tam nemaz nevajadzēja notikt ātrāk, saprotiet. Dievam viss notiek tieši tā, kā tam ir jānotiek, ziniet. Es—es milu Viņu tieši tāpēc.

³⁶ Taču tagad padomāsim par mūsu periodu. Jo, ja es turpināšu šādi runāt, mēs vispār netiksim līdz šiem Zimogiem.

³⁷ Un tā, atcerieties, ka es saņemu daudzus lūgumus aizlūgt par slimajiem. Un es lūdzos par . . . visu laiku, par katru lūgumu, kuru es saņemu, un par lakatiņiem un visu pārējo. Un, ja mums izdosies pabeigt šos Zimogus, līdz pat pēdējam Zimogam, tad Svētdienas ritā mēs . . . Ja tā būs Kunga griba, tad gribētos šeit novadīt tādu labu, vecmodīgu dziedināšanas dievkalpojumu, ziniet, kad visu ritu var veltīt, lai lūgtos par slimajiem. Un es—es esmu diezgan pārliecināts, ka tā būtu neparasta dziedināšanas sanāksme. Saprotat? Man vienkārši ir tāda priekšnojauta, saprotiet. Un tā, ne jau neparasta, bet varbūt dažiem tas būtu nedaudz neparasti, saprotiet, lūk, ko es gribēju pateikt.

³⁸ Lūk, cik gan liela ir Dieva žēlastība, ka šajā laikā mums ir atklāti Viņa noslēpumi! Lūk, mēs visi ticam, ka mēs dzīvojam pēdējā dienā. Mēs tam ticam. Un neaizmirstiet, šiem

noslēpumiem bija jātiek atklātiem pēdējā dienā. Un kādā veidā Viņš atklāj Savu Vārdu, Savus noslēpumus? Tas ir teikts Bībelē. Vai jūs gribētu izlasīt, kur Viņš par to runā? Vienkārši atvērsim un paskatīsimies, kā Viņš atklāj Savus noslēpumus.

³⁹ Un tagad es gribu, lai jūs izlasāt Āmosu. Atveriet Āmosa Grāmatu, un es gribu, lai jūs izlasāt no 3. Amosa nodaļas 7. pantu. Labi. Es izlasīšu arī 6. pantu.

*Ja pilsētā . . . pūš bazūni, vai ļaudis tad lai nesabītos?
Vai var gadīties pilsētā kāda nelaime, kam Tas KUNGS
nebūtu licis notikt?*

*Jo Tas Kungs noteikti . . . neko nedarīs, neatklājis
Savus noslēpumus praviešiem, Saviem kalpiem.*

⁴⁰ Un tā, pēdējās dienās mēs . . . Mums ir pareģots, ka celsies pravietis.

⁴¹ Jā, mēs zinām, mums ir bijuši visādi. Lūk, es saprotu, paskatoties šovakar apkārt, ka es—es šeit runāju starp zinātajiem, un es—es gribētu, lai jūs mani saprastu. Un jūs saprotat, ka šis lentes iet pa visu pasauli, saprotiet, faktiski pa visu pasauli. Un es nu nemaz negribu, lai jūs domātu, ka es cenšos ieviest kaut kādu Ēlijas apmetņa vai pārklāja kultu. Un visas—visas tās lietas, mums tā visa ir bijis ļoti daudz. Taču jūs zināt, ka visas tās lietas ir tikai priekšvēstneši tam istajam, kam ir jānāk, lai atsijātu cilvēkus.

⁴² Vai jūs zinājāt, ka pirms Kristus atnākšanas uzradās viltus—viltus lideri, viltus Mesijas? Vai tad, vai tad tā laika skolotājs, tas varenais skolotājs Gamaliels, kad pacēlās jautājums par to viru sodīšanu un par pārējo, vai viņš nesacīja: “Lieciet viņus mierā. Ja tas ir no Dieva, nu, pielūkojiet, ka jūs neklūstat par Dieva pretiniekiem. Bet, ja tas nav no Dieva . . .” Sacīja: “Vai tad nesen neuzcēlās viens virs un neaizveda četrus simtus tuksnesi, un tā tālāk? Tādas lietas notiek.” Kas tas bija? Tas viss vēstija par To isto, pirms Tas atnāca.

⁴³ Lūk, redziet, tādus paceļ sātans. Paskatieties, cik viltīgs ir šis tips, par kuru mēs tagad runājam, sātans, tieši tagad mēs viņu atkaulinām; mēs viņu izgaismojam ar Rakstiem, lai parādītu jums, kas viņš tāds ir. Tieši tas . . . tieši tas arī ir jādara.

⁴⁴ Un neaizmirstiet, ka viņš necenšas ienākt kā komunisti, mēs runājam par sātanu. Viņš ir antikrists. “Tik līdzīgs, ka” sacīja Jēzus, “pieviltu pat pašus Izredzētos . . .” Un tieši Viņi ir tie, kuri ir apslēpti šajos Zīmos, kuru vārdi ir Grāmatā kopš pasaules radīšanas.

⁴⁵ Viņš ir viltnieks. Un, kad viņš redz, ka tam ir teju teju jānotiek, ka tas tuvojas, tad viņš laiž darbā visus savus spēkus, lai visu sabojātu, pirms tas sāksies. Vai jūs zināt, ka pēdējās dienās celsies viltus kristi? Viņiem ir jāparādās uzreiz pēc tā,

pēc tā varenā Vēstījuma, kuru sludinās tas brālis, kurš pavisam noteikti atnāks un būs svaidīts Ēlijas garā, uzreiz pēc tam.

46 Un viņu noturēs par kādu citu. Daži domās, ka viņš ir Mesija. Taču viņš kategoriski pateiks: “Nē.” Tāpēc ka viņam ir jāatnāk tāpat kā Jānim.

47 Jāņa Kristītāja laikā, kad viņš tur iznāca sludināt, tie viņam jautāja: “Vai tad tu neesi Mesija? Vai tad tu neesi Viņš?”

48 Viņš sacīja: “Tas neesmu es. Es neesmu cienīgs atraisīt Viņa kurpes. Un es—es kristu jūs ar ūdeni, bet Viņš kristis jūs ar Svēto Garu.” Un Jānis bija tik pārliecināts, ka Viņš jau ir uz zemes, ka viņš sacīja: “Viņš jau ir kaut kur jūsu vidū.”

49 Taču viņš nepazīna Viņu, līdz ieraudzīja, kā uz Viņa nolaižas tā zīme. Kad viņš ieraudzīja nolaižamies to Gaismu, kas lidinājās kā balodis un kas apspīdēja Viņu, tad viņš sacīja: “Lūk, Viņš. Tas ir Viņš.” Un tikai Jānis To redzēja, saprotiet. Tikai Jānis dzirdēja to Balsi. Neviena cits, kas tur atradās, To nedzirdēja.

50 Taču, kad atnāk ista, patiesi kalpotājs; ir tik daudz pakalpojamību, tas notiek tāpēc, lai sajauktu cilvēku prātus. Sātans tā dara. Un tie, kuri nespēj atšķirt pareizo no nepareizā, vienkārši kļūp un krit. Taču Izredzētajiem tā tas nebūs; Bībele saka, ka viņš nespēs pievilt Izredzētos. Un tagad, tieši pirms Kristus Atnākšanas, Bībele ir teikts: “Celsies viltus kristi un apgalvos, ka viņi ir Kristus, un sacīs: ‘Rau, cilvēki saka, ka Viņš ir tuksnesi.’ Neticiet tam. ‘Rau, Viņš ir slepenos kambaros.’ Neticiet tam.”

51 “Jo kā saule spīd no austrumiem uz rietumiem, tā būs arī cilvēka Dēla Atnākšana.” Redzat? Jā, Viņš—Viņš—Viņš parādīsies, un tas būs visā pasaulē. Un, lūk, un tas būs, nu, protams, kad cilvēki saprātis, ka kaut kas ir noticis, saprotiet, tad viņi. . . Tagad neaizmirstiet, tas notiks uzreiz pēc tam, kad Draudze aizies Mājās, pēc Aizraušanas.

52 Un tā, viltus pakalpojamību būs visu laiku, un mums nav nekādas vēlēšanās būt saistītiem ar kaut ko tamlīdzīgu. It nemaz.

53 Un es ticu, kad atnāks šis cilvēks, viņš, kura atnākšana ir paredzēta, es rādu tikai to, kas ir Rakstos, tam cilvēkam ir jābūt pravietim. Viņš noteikti tāds būs. Un Dieva atklāsmē, jo Dievs. . . Tā Kunga Vārds nāk pie Viņa praviešiem. Pilnīgi pareizi. Tas ir. . . Un Dievs nevar izmainīties, saprotiet? Ja Viņam būtu kāda labāka sistēma, Viņš būtu—Viņš būtu izmantojis to. Bet Viņam—Viņam ir. . . Viņš jau pašā sākumā izvēlējās vislabāko sistēmu.

54 Piemēram, Viņš būtu varējis izvēlēties sauli, lai sludinātu Evaņģēliju. Viņš būtu varējis izvēlēties mēnesi. Viņš varēja izvēlēties vēju. Taču Viņš izvēlējās cilvēku. Un Viņš nekad nav izvēlējis grupas. Individus! Saprotat?

55 Un uz zemes nekad vienlaicīgi nebija divu galveno praviešu. Redziet, katrs cilvēks ir citādāks, katram ir savs raksturs. Ja Dievs varētu iegūt vienu cilvēku, neko vairāk Viņam nevajag tā riktīgi Savā rokā, tad Viņš var darīt visu, ko Viņš vēlas. Viņam ir vajadzīgs tikai viens. Noas dienās; Ēlijas dienās; Mozus dienās.

56 Daudzi cēlās Mozus dienās. Jūs zināt, kā viņi rikojās un apgalvoja: “Nu, tu neesi te vienīgais svētais tajā grupā,” un—un Datans un—un Korahs.

57 Un Dievs sacīja: “Vienkārši atdalies. Es vienkārši atvērsu zemi un viņus aprīšu.” Vai redzat? Un—un šādi . . .

58 Un pēc tam cilvēki sāka žēloties. Viņš sacīja: “Es vienkārši—Es vienkārši to visu iznīcināšu.”

59 Un te Mozus ieņēma Kristus vietu, viņš metās starpā un sacīja: “Nedari to, Kungs.” Redzat? Un, protams, viņš. . . Tā kā Viņš bija iecēlis Mozu to darīt, Viņš nepārkāpa pāri Mozum, jo tajā brīdī viņš rikojās kā Kristus. Tas bija Kristus Mozū. Noteikti.

60 Lūk, mēs šodien esam tik priecīgi, ka Dievs mums atklāj pats Sevi. Un es ticu, ka tā varenā Diena teju teju uzlēks, uzausīs. Sāk jau vidēt Gaismas. Paradīzes putni jau dzied svēto sirdis. Viņi zina, ka vairs nav ilgi. Kaut kas notiks, tam vienkārši ir jānotiek. Tāpēc ka “Viņš neko nedara. . .”

61 Lūk, visi Raksti ir iedvesmoti. Rakstiem ir jābūt absolūtai Patiesībai. To nekādi nevar apiet. Lūk, kur es nepiekritu mūsu draugiem, katoļu baznīcai. Es ticu, ka Tos neuzrakstīja parasti ikdienišķi cilvēki. Es ticu, ka Tas bija Svētā Gara vadībā. Bet visas šīs nelielās piedevas, mēģinājumi kaut ko Tam pielikt; vai jūs esat ievērojuši, ka galu galā tas viss tika atmests.

62 Bet šie istie, patiesie Raksti ir pilnīgā savstarpējā saskaņā, tā ka tur—tur nav pilnīgi nekādas pretrunas, it nekur. Parādiet man kaut vienu literāro darbu, kur—kur ir uzrakstīta kaut viena rindkopa bez pretrunām, vai vismaz uzrakstīts—uzrakstīts kāds pants vai divi. Bet Bibeles itin nekur nav pretrunā ar Sevi. Esmu dzirdējis, ka tā saka kritiķi, taču es jau sen viņiem piedāvāju, lai viņi parāda man, kur tāda lieta ir. Nekā tāda tur nav. Tas vienkārši ir tāpēc, ka cilvēka prāts ir sajukumā. Dievs nav sajukumā. Viņš zina, ko Viņš dara. Viņš zina.

63 Skatieties, ja jau Dievs tiesās pasauli pēc kādas draudzes, kā to apgalvo katoļu baznīca, labi, tādā gadījumā, pēc kuras tieši no tām? Tikai paskatieties uz tām draudzēm, kas mums ir. Mums ir vairāk nekā deviņsimt dažādas baznīcu organizācijas. Kā tad. . . Vieni māca *šādā* veidā, bet citi māca *tādā* veidā. Īstens sajukumš, tātad katrs var darīt, ko vien viņam gribās, jo tik un tā tu tur ienāksi. Ir taču jābūt kaut kādam Dieva standartam, un tas ir Viņa Vārds.

64 Runājot. . . Es nenoveļu visu uz katoļiem, lūk, jo protestanti nav labāki. Bet es runāju ar vienu priesteri, viņš sacīja: “Branhama kungs,” viņš sacīja, “Dievs ir Savā draudzē.”

65 Es sacīju: “Ser, Dievs ir Savā Vārdā. Un Viņš ir Vārds.” Tieši tā.

Viņš sacīja “Nu, Viņš ir. . . Baznīca ir nekļūdīga.”

66 Es sacīju: “Tā Viņš nesaka. Taču Viņš sacīja, ka Vārds ir nekļūdīgs.”

67 Viņš sacīja: “Nu, arī mēs reiz mācījām ūdens kristību tādā veidā, un pārējās lietas.”

Es sacīju: “Kad?”

Saciņa: “Toreiz, agrīnajās dienās.”

Es sacīju: “Vai jūs pieļaujat, ka tā bija katoļu baznīca?”

Viņš sacīja: “Jā.”

68 Es sacīju: “Tad es esmu katolis, vecmodīgs katolis. Es ticu pa vecam. Bet šodien jums tur viss ir lielā jucekli, un jūsu mācībā vairs nav gandrīz nekā no Rakstiem. Jums tur ir sieviešu un mirušo starpniecība un visas tās pārējās lietas, un, ak vai, nedrīkst ēst gaļu, un, ak, nezin kas vēl, saprotiet.” Es sacīju: “Parādiet man to Rakstos.”

69 Viņš sacīja: “Tam nav obligāti jābūt tur. Ja tā saka baznīca, tātad tā tas ir. Nav nekādas nozīmes, kas ir teikts Tur, galvenais ir baznīca.”

70 Es sacīju: “Bībelē ir teikts, ka: ‘Jebkuram, kurš Tam pieliks kaut vienu vārdu vai kaut Vienu vārdu atņems, ka viņam tad tiks atņemta viņa daļa no Dzīvības Grāmatas.’ Tāpēc galvenais ir Vārds! Es ticu Vārdam.”

71 Lūk, un tā, ja Āmoss to saka, un arī citas Rakstu vietas to apstiprina, ka ja. . .

72 Un neaizmirstiet, ka mēs šeit pieskaramies tikai pašam būtiskākajam no Tā. Vienkārši, ak, ja. . . Kad es ieeju tajā istabā, un—un ienāk tas Svaidījums, ja vien es spētu pierakstīt to, ko Viņš. . . visu, kas notiek, tad es šeit trīs mēnešus runātu tikai par vienu Zimogu. Tāpēc es tikai pieskaros dažiem punktiem un izsaku tikai To, kas šķiet tāds, ar ko cilvēki neaizrsies. Un tomēr tik daudz, lai viņus neaizskartu, bet vienkārši lai, ticot, ka tas—ka tas izraisīs interesi par to. Jūs saprotat, ko es gribu pateikt.

73 Lūk, tagad skatieties. Ja “Dievs neko nedara,” sacīja Āmoss, “pirms Viņš nav to atklājis Saviem kalpiem, praviešiem.” Un pēc tam mēs redzam, ko Viņš dara. Droši vien Viņš gatavojas izdarīt kaut ko, ko Viņš tagad atklāj. Dievs gatavojas parādīties uz skatuves, lai tiesātu, tā es ticu. Viņš gatavojas kaut ko īstenot. Un ir vēl viena lieta, un tas noteikti liecina par to, ka mēs dzīvojam pēdējās dienās. Mēs esam perioda, Lāodikejas

Draudzes Perioda beigās, lūk, jo visām šīm lietām bija jātiek atklātām tikai pēdējā dienā.

⁷⁴ Un tā, vienkārši aizdomāsimies par to. Vienkārši—vienkārši pacentīsimies to apgūt, jo mēs taču ticam, ka Svētais Gars grib, lai mēs to zinātu.

⁷⁵ Un tā, atcerieties: “Nekas netiks atklāts, Dievs vispār neko nedarīs, pirms Viņš to neatklās Saviem kalpiem, praviešiem.” Bet, pirms Viņš kaut ko dara, Viņš to atklāj. Un, kad Viņš to atklāj, kārtīgi to iegaumējiet, tātad, kaut kas jau tuvojas. Saprotiet, tas tiek atklāts.

⁷⁶ Un šīm lietām, par kurām mēs runājam, bija jātiek atklātām pēdējā dienā, tieši pirms pēdējās Bazūnes, pēdējā draudzes perioda Vēstījuma beigās. Tā tas ir. Ja jūs to tagad gribat izlasīt, varat atšķirt. . . Jūs, es vakar vakarā jums to pieminēju trīs reizes, Atklāsmes Grāmata 10:1-7, saprotiet. “Be tais dienās, kad skanēs septītā eņģeļa Vēstījums, tiks atklāts un piepildīts Dieva noslēpums.” Un ir palikusi tikai viena lieta. Kād ir atvērta šī ar septiņiem zīmogiem apzīmogatā Grāmata, viss Dieva noslēpums. . .

⁷⁷ Nu, mēs gadiem ilgi esam centušies To izdibināt. Bet saskaņā ar Rakstiem, mēs. . . Līdz mūsu laikam To nebija iespējams saprast, jo Tas bija apslēpts. Mēs redzējām tikai simbolu, ko Tas simbolizēja, bet pilnībā atklāts Tas varēja būt tikai pēdējā dienā. Saprotat? Tātad, mēs droši jau esam tur nonākuši, līdz—līdz pēdējam laikam.

⁷⁸ Lūk, atcerieties. Ne. . . Un tagad neaizmirstiet, ka: “Viņš neko nedara, pirms Viņš to atklāj.” Un neaizmirstiet arī to, ka Viņš to isteno tik vienkāršā veidā, ka “gudrie un prātnieki to palaidis garām”. Nu, ja jūs gribat to atzīmēt, tas ir Mateja 11:25-26. Un atcerieties: “Viņš neko nedara, pirms Viņš to atklāj.” Un Viņš to atklāj tādā veidā, ka gudrie, skolotie cilvēki palaiž to garām. Neaizmirstiet, ka šī pasaule alka pēc gudrības Vārda vietā, kad pirmais grēks izdarīja to, ko tas izdarīja. Neaizmirstiet to tagad. Ak, cik gan mums būtu jābūt pateicīgiem, kad aizdomājamies par to!

⁷⁹ Tikai paskatieties uz visu to, kas notiek! Paskatieties, ko Viņš mums ir runājis! Paskatieties uz to, kas ir noticis šajā lūgšanu namā, jūs, ar kuriem kopā mēs šeit esam izauguši. Lūk, es tūlīt palūgšu, lai šīs lentes. . . Nu, labi, ierakstiet to. Bet paklausieties, es to gribu pateikt tikai tiem, kas ir no šejienes, tiem, kas nāk uz šo dievnamu. Es pieprasu ikvienam no jums, Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs parādītu kaut vienu lietu no tiem simtiem, kas bija pateiktas, pirms tās piepildījās, un pateiktu, kas no tā nepiepildījās. Norādiet uz kaut vienu reizi tur uz platformas, lai kur tas nebūtu, kur Viņš būtu kaut ko pateicis, bet tas tieši tā nebūtu izpildījies. Kā? Vai tad to varētu paveikt cilvēka prāts? Protams, nē.

⁸⁰ Kad Viņš parādījās tur uz upes, šī gada jūnijā būs jau pagājuši trīsdesmit gadi, Gaismas veidā! Jūs, veterāni, atceraties, kā es jau no jaunības esmu jums stāstījis par to Balsi un to Gaismu. Bet cilvēki domāja, ka man ir nelielas problēmas ar galvu. Protams, arī es droši vien tā būtu domājis, ja kāds man tā pateiktu. Bet tagad jums par To vairs nav jāšaubās. Un Draudzei vairs nav šaubu kopš 1933. gada, kopš tās dienas upē, kur es kristīju simtiem cilvēku!

⁸¹ Es atceros, kā tas puisis Marais man sacīja, teica: “Tu ko, Billij, vai tu grasies viņus izpeldināt?” Mazais Džims Marais, domāju, ka viņš jau ir miris. Man šķiet, ka viņu tur nogalināja; viņu nošāva kaut kāda sieviete. Taču viņš—viņš man jautāja: “Tu ko, vai tu grasies viņus izpeldināt?”

⁸² Es sacīju: “Nē, ser. Es grasos kristīt viņus Kunga Jēzus Kristus Vārdā.”

⁸³ Un tur bija viena sieviete, kura arī bija tajā grupā. Viņa sacīja citai sievietei, sacīja. . . kaut ko izteicās saistībā ar to. Viņa sacīja: “Nu, man nav nekas preti nopeldēties.” Sacīja: “Kas tur tik ipašs? Kāda atšķirība.”

⁸⁴ Es sacīju: “Ej atpakaļ un nožēlo grēkus. Tu neesi gatava kristīties Jēzus Kristus Vārdā.” Saprotat?

⁸⁵ Tas nav kaut kas, ar ko var spēlēties. Tas ir Kristus Evaņģēlijs, atklāts caur rikojumu, Vārds. Vienkārši, lūk, ja tu saki: “Blēņas un muļķības,” varbūt tu to redzi citādāk. Taču neaizmirstiet, Vārdā taču ir pateikts, ka tas būs, un kas tieši notiks. Un te nu tas ir.

⁸⁶ Pēc tam todien, kad cilvēki stāvēja pie tās upes! Un Tā Kunga eņģelis, es jums stāstīju, no attāluma Viņš bija līdzīgs zvaigznei vai kaut kam tādām, pēc tam Tas pietuvojās, un es stāstīju jums, kāda bija tā smaragdzaļā Gaisma. Un tad Tas nolaidās tieši virs upes, kur es kristīju.

⁸⁷ Kad uzņēmēji šeit pilsētā sacīja: “Ko tas nozīmēja?”

⁸⁸ Es sacīju: “Tas nebija man. Tas bija priekš jums. Es ticu. Saprotat? Dievs izdara to jūsu dēļ, lai jūs zinātu, ka es saku jums Patiesību.” Bet es vēl biju pavisam jauns, vēl tikai puika, apmēram divdesmit vienu gadu vecs, viņi—viņi tam neticēja, saprotiet, jo tādām puisēnam tas bija pārāk neticami. Un tad es domāju. . .

⁸⁹ Brālis Robersons, viens no mūsu pilnvarotajiem, es manīju viņu šeit pirms pāris minūtēm. Viņš man nesen stāstīja, ka viņš bija Hjūstonā, kad uzņēma to fotogrāfiju, kuru jūs redzat. Un es biju. . . Tajās debatēs, vienu vakaru es par to sāku runāt. Brālis Rojs bija vienīgais. . . un vēl viens cilvēks, no visiem tikai viņiem bija magnetofoni. Tie bija tie veclaicīgie stieples magnetofoni. Tagad es ieraudzīju brāli Robersonu un viņa sievu. Lūk, un—un tas, Robersona kundze bija slima.

⁹⁰ Brālis Rojs ir veterāns. Viņam bija sadragātas kājas, un viņu jau nolika malā kā mironi. Viņš bija virsnieks armijā. Un tanku, kurā viņš sēdēja, sašāva vācu 88. kalibra lielgabals, to vīru tas nonāvēja, bet viņu saraustīja gabalos. Un ilgu laiku viņi domāja, ka viņš ir miris. Un tie sacīja viņam, ka viņš nekad nevarēs staigāt, tāpēc ka abas kājas bija sadragātas, nervi un viss pārējais. Ak, tagad viņš staigā teju vai labāk par mani!

⁹¹ Bet kas tas bija? Viņš bija kaut ko ieraudzījis, un viņš devās uz Hjūstonu. Un viņš man stāstīja par savu sievu. Un viņam ir tas—viņam ir tas ieraksts uz stieples; viņš to pārrakstīs uz lentes. Un, kad beigsies šie dievkalpojumi, nu, es ceru, viņš jums to visiem atskaņos. Un uz šīs senā stieples ierakstītāja viņam ir manas kalpošanas, kas notika Hjūstonā. Un viņš sacīja, ka toreiz viņa sieva to ievēroja, bet viņš līdz tam nebija pievērsis tam uzmanību.

⁹² Viņa bija, ak, viņa bija ļoti noskumusi. Viņa bija slima un vēlējās tikt lūgšanu rindā. Viņi mani vispār nepazīna, un arī es viņus nekad nebiju redzējis. Un tā, todien viņa sēdēja pie loga un skatījās ārā, un bija tik drūma, zīniet, un savārgusi, un viņa vēlējās dabūt lūgšanu kartiņu, lai tiktu rindā.

⁹³ Un tā nu sanāca, ka tajā vakarā viņa tika rindā, vai arī nākamajā vakarā, kaut kā tā. Man šķiet, ka tajā pašā vakarā. Viņa tika rindā. Un, kad viņa uzkāpa uz platformas, Svētais Gars viņai pateica, sacīja: “Tu neesi no šejienes. Tu esi no pilsētas, kuru sauc Nūolbani.” Un sacīja: “Šodien tu sēdēji pie loga, skatījies ārā un bijī ļoti noraižējusies, kā lai dabū lūgšanu kartiņu.” Tas ir dzirdams uz lentes, pirms daudziem gadiem.

⁹⁴ Un vēl to sanāksmju sākumā, kad tur bija Svētais Gars... Tā bija pirmā no sanāksmēm. Bija atnākuši tikai apmēram trīs tūkstoši cilvēku, pēc tam atnāca astoņi tūkstoši, pēc tam apmēram trīsdesmit tūkstoši. Tāpēc tad... Kamēr es runāju pie... Vienā no pirmajām sanāksmēm es sacīju: “Es nezinu, kāpēc es to saku.” Lūk, tas ir uz lentes. “Bet tas, ka mēs esam... Tas būs viens no nozīmīgākajiem brīžiem manā dzīvē. Šajā sanāksmē notiks kaut kas tāds, kas būs tik varens, ko vēl neviens nav redzējis.”

⁹⁵ Un tas notika tikai apmēram astoņas vai deviņas, desmit dienas vēlāk, kad Tā Kunga eņģelis parādījās apmēram trīsdesmit tūkstošu cilvēku priekšā un nonāca, un tika uzņemta tā fotogrāfija. Te nu Tas ir, tai ir uzliktas autortiesības Vašingtonā DC, kā vienīgajai nofotografētajai pārdabiskajai Būtnei pasaulē.

⁹⁶ Vēl es runāju par, jūs zināt, reizēm es tā teicu, kad notika atpazīšana, piemēram: “Pār cilvēku ir nāves ēna. Tā ir tumša ēnas kapuce. Viņš ir tuvu nāvei.”

⁹⁷ Un toreiz tur Īstpainā, jeb Souzerpainā, man šķiet, tieši tad, kad es biju tur uz pēdējo sanāksmi. Tur sēdēja parasta sieviete,

un Kaut Kas viņai pateica: “Ātri nofotografē, uzreiz,” tai laikā, kad es runāju ar vienu kundzi. Un tur nu tas bija. Es domāju, ka tas būs izlikts pie ziņojumu dēļa; jau labu laiku tur stāv. Tur ir redzama tā melnā kapuce, kas atrodas tieši virs tās kundzes.

⁹⁸ Kad Svētais Gars to bija paziņojis, viņa uzņēma vēl vienu fotogrāfiju. Tas bija aizgājis. Pateica: “Tu tiksi dziedināta. Tas Kungs tevi ir dziedinājis. Vēzis ir prom.” Un tur nu tas bija. Viņa bija dziedināta. Saprotat? Lūk, lūdzu. Saprotat?

⁹⁹ Tas vienkārši parāda, ka Dievs zina, kas un kā. Mēs nezinām. Mums vienkārši ir jāpaklausa Viņam.

¹⁰⁰ Lūk, tā var runāt un runāt, bet tagad nedaudz apstāsimies un vēlreiz pārskatīsim to iepriekšējo Zimogu, lai Tas viss labi savienotos. Un tā, vienkārši veltīsim dažas mi- . . . dažas minūtes, lai atkārtotu to iepriekšējo, Pirmo Zimogu.

¹⁰¹ Pirmā Zimoga noņemšanā mēs ieraudzījām, ka satanam ir super reliģisks cilvēks. Vai jūs ievērojāt to jātnieku uz baltā zirga? Par kuru viņi uzskatīja, ka tas bija . . . ka tur iznāca agrinā Draudze; bet, ak vai, tieši tā tika mācīts daudzus gadus, tomēr tā tas nevarēja būt. Vienkārši pavērojiet tos pārējos jātniekus, kad mēs tos visus savstarpēji savienosim, tad jūs redzēsiet, kas un kā, saprotiet. Lūk, bet es nezinu, kas būs tie visi pārējie, pagaidām nezinu. Bet es zinu, ka tur visam ir pilnībā jāsakrīt, jo tā ir Patiesība. Tā ir Patiesība. Tā bija Romas hierarhiskā draudze, precīzi.

¹⁰² Tie cilvēki, kuri domā, ka ebreji ir antikrists, viņi, protams, ir ļoti tālu no patiesības. Pat domu tādu nepieļaujiet, ka ebreji ir antikrists. Viņu acis tika padarītas aklas ar mērķi, lai mums dotu iespēju ienākt, dāvājot mums grēku nožēlas laiku.

¹⁰³ Bet antikrists ir no pagāniem. Protams. Viņš ir Patiesības tēlotājs; *anti*, “pret”. Lūk, šis varenais supermens, ak, viņš taču kļuva par ievērojamu cilvēku, un—un galu galā viņš tika apsēdināts troni. Un, kad viņš bija apsēdināts troni, viņš tika kronēts. Un tagad viņš, pēc tam viņu jau pielūdza Dieva vietā.

¹⁰⁴ Lūk, skatieties, pirms tas vēl bija noticis. Es gribu jums kaut ko pajautāt. Kas viņš bija? Kas gan bija Tas, kas nonācis pār Pāvilu Otrajā vēstulē Tesalonikiešiem 2:3, kas paredzēja tā cilvēka atnākšanu? Kāpēc šis cilvēks spēja paskatīties cauri laikmetam un to ieraudzīt? Viņš bija Dieva pravietis. Pavisam noteikti. Kāpēc bija . . .

¹⁰⁵ Viņš sacīja: “Gars skaidri saka, ka vēlākos laikos viņi atkritīs no ticības, pieķerdamies vilinošajiem . . .” Jūs zināt, ko nozīmē *pievilt*. Pieviļošais gars draudzē, tā ir garīdzniecība. “Vilinošs, garīdzniecības gars, ļauno garu darbības, liekulība draudzē.”

¹⁰⁶ “Pārsteidzīgi, uzpūtīgi,” gudriba, redziet, gudri, inteligenti, “izrādīdami ārēju svētbijību”. (Vienkārši staigā, saka: “Nu, mēs esam kristieši, mums ir jāiet uz draudzi.”) “Izrāda ārēju

svētbijību, bet noliedz atklāsmes, Gara Spēku un darbus; no tādiem izvairies.” Redzat? Lūk, ievērojiet, viņš sacīja: “Jo tādi staigā no nama uz namu, un pārlicina neapķērigas sievietes. . . .” Te nav runa par sievietēm, kas ir piepildītas ar Svēto Garu. “Neapķērigas sievietes, kas padodas dažādām iekārēm.”

¹⁰⁷ Dažādas iekāres! Viņām tā patik ielist visur, kur vien var ielist, un visāda veida biedribās; un dzīvot, kā vien ienāk prātā, un vēl sacīt: “Mēs ejam uz draudzi. Mēs neesam sliktāki par pārējiem.” Dejas, viesības, apgriez savus matus, krāsojas, ģērbjas, kā vien sagribas; un joprojām: “Mēs—mēs esam pentakosti. Mēs—mēs nemaz neesam sliktāki par pārējiem.” Ak! Jūs darbi parāda, kas jūs esat. Pareizi. Ievērojiet.

¹⁰⁸ Skatieties, viņš sacīja: “Ļaudis, kas samaitāti savā prātā attiecībā uz Patiesību.” as ir Patiesība? Vārds, un tas ir Kristus. “Attiecībā uz Patiesību.”

¹⁰⁹ “Ak, tu visu pataisi. . . . Tu esi sieviešu vajātājs. Tu esi sieviešu nīdējs. Tu dari *to, šito*.”

¹¹⁰ It nemaz. Tā tas nav. Tie ir meli. Man nav naida pret sievietēm. It nemaz. Viņas ir manas māsas, ja vien viņas ir māsas. Bet lieta tāda, ka es. . .

¹¹¹ Mīlestība izlabo. Ja tā neizlabo, tad tā nav mīlestība. Ja tā ir, tādā gadījumā, ja tā ir mīlestība, tad tā ir fileo mīlestība, nevis agapo, tā tas ir. Kādam var būt fileo mīlestība pret kādu skaistu sievieti. Bet agapo mīlestība ir kaut kas cits, tā ir mīlestība, kas visu izlabo un satiekas ar Dievu kaut kur tur, kur mēs varam dzīvot Mūžīgi. Saprotat? Es negribēju to izteikt tieši tā, kā tas, iespējams, izklausījās, taču es. . . . Jūs zināt, ka es—es. . . . Es ceru, ka jūs saprotat. Labi.

¹¹² Taču atcerieties, viņš sacīja: “Tāpat kā Janne un Jambre uzstājās pret Mozu, tā arī šie. Bet viņu neprāts ātri bija visiem skaidri redzams.”

¹¹³ Kāpēc? Mozum bija dots uzdevums izdarīt kaut ko, kas izskatījās radikāls, bet viņš devās turp tik godīgi, cik vien spēja. Un Dievs pateica viņam paņemt to, to nūju un nomest to zemē, un tā pārvērtās par čūsku. To Viņš izdarīja, lai parādītu viņam, kā tas notiks. Un viņš tur nostājās faraona priekšā, tieši kā Dievs viņam bija uzdevis, un nometa zemē savu nūju, un tā pārvērtās par čūsku.

¹¹⁴ Un, protams, faraons sacīja: “Tas ir lēts burvju triks!” Un tā viņš aizgāja un pasauca savus Janni un Jambri. Sacīja: “Arī mēs varam to izdarīt.” Un viņi nometa zemē savas nūjas, un tās pārvērtās par čūskām.

Ko lai tagad dara Mozus?

¹¹⁵ Kas tas bija? Tas parādīja, ka sātanam ir kāds atdarinātājs ikvienai neviltotai Dieva darbībai. Viņi to atdarina, lai novestu cilvēkus no istā ceļa.

116 Ko izdarija Mozus, vai sacīja: “Nu ko, droši vien es esmu kļūdiņies. Labāk es došos atpakaļ?” Viņš vienkārši mierīgi stāvēja, jo viņš bija precīzi izpildījis savu uzdevumu.

117 Tad pēkšņi Mozus čūska apēda to otro. Redzat? Vai jūs kādreiz esat aizdomājušies, kas notika ar to otro čūsku? Kur tā palika? Mozus pacēla nūju un devās ar to prom. Viņš ar to darija brīnumus. Un tā čūska bija iekšā tai nūjai. Saprotat? Tas taču ir brīnišķīgi. Vai ne? Tieši tā.

118 Lūk, antikrists atklājas pakāpeniski. Es gribu, lai jūs pievērstu tam uzmanību. Lūk, kad jūs dzirdat . . .

119 Lūk, mani katoļu draugi, vēl tikai britiņu pasēdīet mierīgi, un tā; un pēc tam mēs paskatīsimies, kur atrodas protestanti; kur mēs visi atrodamies, saprotiet.

120 Paskatieties, pirmā draudze, katoļu baznīca apgalvo, ka viņi bija tā pirmā, tā oriģinālā draudze, un viņiem ir pilnīga taisnība. Tā tas ir. Tā iesākās Vasarsvētku dienā. Tieši tad iesākās katoļu draudze. Lūk, agrāk es tam isti nespēju ticēt, līdz es izlasīju vēsturi un atradu, ka tā ir taisnība. Viņu sākums ir Vasarsvētku dienā. Taču viņi sāka novirzīties no ceļa, un jūs redzat, kur viņi ir tagad.

121 Un, ja pentakosti turpinās novirzīties tādā pašā ātrumā kā šobrīd, tad viņiem nebūs vajadzīgi divi tūkstoši gadi. Tieši pēc simts gadiem viņi būs atkrituši tālāk, nekā šobrīd ir katoļu baznīca. Tā tas ir.

122 Taču paskatieties, lūk, šis jātnieks uz baltā zirga. Mēs vienkārši nedaudz visu nostiprināsim, pirms ķersimies pie šī Zimoga. Un tā, ievērojiet, šis jātnieks uz baltā zirga, kad viņš iznāca, viņš—viņš darbojas trīs stadijās. Velns, kā es jums to pierādīju tovar, ir trīsvienīgs, tieši tāpat kā Dievs. Bet tas visu laiku ir tas pats velns, trīs stadijās. Paskatieties, kādas ir viņa stadijas. Pirmajā stadijā viņš nāk . . .

123 Nonāca Svētais Gars, un cilvēkiem viss bija kopīgs. Un uz viņiem bija Dieva Gars. Un apustuļi gāja no mājas uz māju, laužot maizi kopā ar cilvēkiem. Un tur visur bija lielas zīmes un brīnumi.

124 Un—un te pēkšņi sātans izdarija tā, ka parādījās kurnēšana.

125 Tad, pēc kāda laika šie vergi un tās zemes nabagi, kuri bija pieņēmuši Svēto Garu, viņi izklīda uz visām pusēm, liecinādami. Viņi liecināja saviem saimniekiem.

126 Un pēc kāda laika sāka nākt, nu, piemēram, armijas virsnieki un—un dažādi cilvēki. Ievērojami cilvēki ieraudzīja drosmi un brīnumus, un zīmes, kurus darija šie cilvēki, tāpēc viņi pieņēma kristietību.

127 Taču tad, redziet, kad viņš pieņēma kristietību un gāja uz to vietu, kur viņi pulcējās, kaut kādā tumšā, mēslainā telpā, plaukšķinādami rokas un skaļi gavilēdami, un runādami

mēlēs, un saņemdami vēstījumus. Nu, viņš taču nevarēja to piedāvāt savam—savam biznesa sāncensim vai vēl kādam. “Viņš taču nekad Tam šādā veidā nenoticēs.” Protams. Tāpēc viņam vajadzēja To nedaudz uzpost. Tā nu viņi sāka sanākt kopā un sāka pārdomāt: “Nu, mēs te kaut ko nedaudz izmainīsim.”

¹²⁸ Un Jēzus uzreiz, pašā pirmajā draudzes periodā, Viņš viņiem pateica. Šeit, Atklāsmes grāmatas 2. nodaļā: “Man ir kaut kas pret tevi to nikolaitu darbu dēļ.”

¹²⁹ *Nikao*, “pakļaut” draudzes locekļus. Citiem vārdiem, viņiem gribas iecelt, tā vietā, lai visi būtu vienādi, viņiem gribas iecelt kaut kādu svētu viru. Viņiem sagribējās uztaisīt kaut kādu. . . Viņiem sagribējās ņemt piemēru no pagānisma, no kurienes viņi iznāca, un galu galā viņi tā izdarīja.

¹³⁰ Tagad skatieties. Pirmkārt, “nikolaits”. Bibelē par *nikolaitu* tiek saukts “antikrists”, tāpēc ka viņš bija pret oriģinālo Kristus un apustuļu Mācību.

¹³¹ Es nevēlos saukt šī vira vārdu. Viņš ir liels vīrs. Bet pirms pāris gadiem es šeit aizgāju uz viņa sanāksmi. Un viņš zināja, ka es tur esmu, jo es viņam paspiedu roku. Un viņš sacīja: “Ak, ziniet, mūsu dienās ir tādi, kas tiek saukti par pentakostiem.” Un viņš sacīja: “Viņi, viņi balstās uz Apustuļu darbu Grāmatu.” Un viņš sacīja: “Redziet, Apustuļu darbi bija tikai Draudzes stalažas.”

¹³² Vai varat iedomāties, ka cilvēks, kas ir pētījis Biblii, cienijams vīrs jau gados, un ir tā pētījis Biblii kā viņš, un tad izsaka šādas piezīmes? Tas izklausījās, tas nebija. . . Tas—tas it nemaz neizklausījās pēc Svētā Gara. Nu, tā tas vispār nevar būt.

¹³³ Tāpēc ka ikviens, kuram ir veselais saprāts, zina, ka Apustuļu darbu Grāmata nebija apustuļu darbi. Tie bija Svētā Gara darbi apustuļos. Vai tad jūs neatceraties, kā mēs to paskaidrojām draudzes periodos? Tās dzīvās būtnes tur sēdēja un apsargāja Šķirstu. Matejs, Marks, Lūka un Jānis stāv tur un apsargā To. Un Tur iekšā ir tas, kas notika, kā Mateja, Marka, Lūkas un Jāņa rakstītā rezultāts.

¹³⁴ Tieši to izlika. . . izdzina tas koks, savu pirmo zaru, tieši tas arī notika. Un, ja šis koks izdzis vēl vienu zaru, tad tiks uzrakstīta vēl viena Apustuļu darbu Grāmata par to. Jo, redziet, tajā noteikti būs tā pati Dzīvība.

¹³⁵ Bet šodien, kad mēs paskatāmies uz mūsu konfesionālajām draudzēm, uz metodistiem, baptistiem, prezbitēriem, luterāņiem, uz Kristus draudzi (tā saucamo), un uz pentakostiem, un pārējo, kur tad mēs varam to ieraudzīt? Tas nav atrodams.

¹³⁶ Es piekritu, ka pentakosti Tam ir vistuvāk no visiem, jo viņi ir šeit augšdaļā, šajā Lāodikejas Draudzes Periodā. Viņiem bija Patiesība, bet viņi To noraidīja. Viņi kļuva remdeni pret To,

un Dievs viņus izspļāva no Savas mutes. Tas precīzi saskan ar Rakstiem.

137 Tu nevari likt šiem Rakstiem melot. Saprotat? Tie vienmēr būs patiesi. Nemēģiniet... Tikai nemēģiniet pieskaņot savas domas...tas ir, Rakstus savām domām. Bet at...paši pieskaņojieties Rakstiem. Tā ir, tad jūs ejat kopsoli ar Dievu. Nav svarīgi, cik daudz jums būs jānogriež vai jānoliek malā, pieskaņojieties Tiem. Saprotat?

138 Paskatieties, ko Tas izdarīja pirmajā reizē, kad Tas nonāca. Nu, ja jau Dievs šādi rikojās pirmajā reizē, tad Viņam šādi ir jārikojas arī otrajā reizē. Viņam šādi ir jārikojas katru reizi, vai arī Viņš rikojās nepareizi tajā pirmajā reizē.

Saprotiet, mēs kā mirstīgie, mēs varam kļūdities. Dievs nevar.

139 Dieva pirmais lēmums ir nevainojams. Un tas veids, kādā Viņš izvēlas kaut ko darīt, ir vislabākais, un nevar būt nekāda labāka veida. Viņš nevar to pilnveidot, jo jau no paša sākuma tas ir nevainojams. Pretējā gadījumā Viņš nav bezgalīgs. Un, ja Viņš ir bezgalīgs, tātad Viņš ir viszinošs. Bet, ja Viņš ir viszinošs, tātad Viņš ir visuvarens. Āmen! Viņam tādām ir jābūt, lai Viņš būtu Dievs. Saprotat? Tāpēc jūs—jūs nevarat teikt, nu: "Viņš vēl kaut ko iemācījās." Viņš neko jaunu nav iemācījies, Viņš—Viņš pats ir visas gudrības avots. Saprotat?

140 Mūsu gudriba šeit nāk no sātana. Mēs to iemantojām no Ēdenes, kad mēs apmainījām ticību pret gudribu. To izdarīja Ieva.

141 Un tā, no sākuma viņš tika saukts par antikristu. Otrajā stadijā viņš tika nosaukts par viltus pravieti, tāpēc ka šis gars, kas bija cilvēku vidū, iemiesojās.

142 Jūs atceraties, kad atjāja jātnieks uz baltā zirga, sākumā viņam nebija vainaga, bet pēc tam viņš... viņam tika dots vainags. Kāpēc? Sākumā viņš bija nikolaitisma gars; bet pēc tam viņš iemiesojās cilvēkā; un tad tika kronēts, un saņēma troni, un tika kronēts. Un šajā lomā viņš bija ilgu laiku, kā mēs ieraudzīsim, kad mēs... kad tiks noņemti Zimogi.

143 Un pēc tam mēs redzam, ka pēc šī ilgā perioda sātans tika nomests no Debesīm. Un viņš nonāca, saskaņā ar Rakstiem, un pats apsēdās tronī. Vai varat iedomāties, pats apsēdās tronī tajā cilvēkā un kļuva par zvēru. Un viņam bija vara, tāda kā augstākā vara, jo viņš darīja visus iespējamus brīnumus un visu ko tādu, kas—kas, vai arī slepkavības un asinsizliešanas, un visu pārējo, ko—ko vien varēja īstenot Roma. Tā ir. Viņš slepkavoja, piespriežot nežēlīgus Romas sodus. Vienkārši, ak, šeit tādas Rakstu vietas varētu pieminēt!

144 Atcerieties, Jēzus Kristus nomira no Romas soda, nāvessoda.

145 Man sirdi ir Vēstījums, ko sludināt nākamajai sanāksmei šeit lielās piektdienas pēcpusdienā, kurš sastāv no trim, četriem vārdiem, saprotiet. “Tur viņi sīta krustā Viņu.” “*Tur*”, vissvētākā, visreligiozākā vieta pasaulē bija Jeruzaleme. “*Viņi*”, vissvētākie (it kā) cilvēki pasaulē, ebreji. “Tur viņi *sīta krustā*”, viscietsirdīgākais sods, kāds vien bija Romā. “*Sīta krustā Viņu.*” Ko? Visizcilāko Cilvēku, kāds jebkad ir dzīvojis. “Tur viņi sīta krustā Viņu.” Ak vai!

146 Lai Dievs man palīdz To saprotami izteikt tai uzņēmēju grupīnai, tā lai viņi varētu ieraudzīt, kur viņi stāv. Labi. Lūk, ne jau tāpēc, lai būtu citādāks, nevis, lai būtu dzēlīgs; bet lai To sakratītu tā, lai šie brāļi varētu ieraudzīt, ka viņu augstās amatpersonas un svētie tēvi, un viss tās lietas, ko viņi apraksta savā Biznesa Viru žurnālā, ir tirās blēņas. Kristiešiem neviens nav jāsauc par “Tēvu”. Viņi to sāka, es centos viņiem visā palīdzēt, kā vien varēju (Tagad jūs saprotat, uz kuriem dosies šis ieraksts.), tā ka man reiz pietiek, protams, man ar to vairs nebūs nekā kopīga. Labi. Sākumā, atcerieties Kristu.

147 Sākumā kā nik-. . .nikolaitisms, un ko isti gribēja šis nikolaitu periods? Tam gribējās tikt vaļā no tās cilvēku grupiņas, kas skaļi gavilēja un plaukšķināja rokas, un izskatījās kā apkaunojums; tāpat kā tie Vasarsvētku dienā, kas uzvedās gluži kā piedzēruši, griļodamies Garā un tā tālāk. Viņi neko tādu negribēja. Viņi sacīja, ka tie ir piedzērušies. Un kad ievērojami cilvēki. . . Paklausieties! Nepalaidiet to garām. Varbūt tas jums izklausīsies neprātīgi, taču tā ir Patiesība. Kad sāka nākt šie ievērojamie cilvēki, viņi nespēja līdz tam pazemoties.

148 Tieši tas padara Dievu lielu, jo Viņš ir tik liels, ka var kļūt zems. Lūk, kas padara Viņu lielu. Nekā lielāka nav. Bet Viņš pazemojās tik zemu kā neviens nevar pazemoties, kā neviens cilvēks nekad nav pazemojies. Viņš bija Debesu Ķēniņš, bet Viņš atnāca uz—uz zemāko pilsētu uz zemes, uz Jēriku. Un Viņš kļuva tik zems, ka pat augumā visisākajam vīram pilsētā vajadzēja skatīties lejup uz Viņu, lai Viņu ieraudzītu. Vai pareizi? Čaķejs. Tā tas ir. Viņš tika nosaukts vissliktākajos vārdos, kādos vien var nosaukt kādu cilvēku: “Burvis, velns, belcebulš.” Lūk, kā par Viņu domāja šī pasaule. Viņš nomira visnežēlīgākajā nāvē. Viņam nebija vietas, kur nolikt Savu galvu. Viņu izmeta ārā visas organizācijas.

149 Taču, kad Dievs Viņu paaugstināja, tik augstu, ka Viņam vajadzēja skatīties lejup, lai ieraudzītu Debesis. Vai redzat, cik ļoti Dievs ir pazemībā? Saprotat? Un Viņš iedeva Viņam Vārdu, kas ir tik liels, ka visa Debesu ģimene ir nosaukta Viņa vārdā un arī visa ģimene uz zemes. Visa ģimene uz zemes ir nosaukta vārdā “Jēzus”. Visas ģimenes Debesis ir nosauktas vārdā “Jēzus”. Un tas ir tāds Vārds, ka visi ceļi locīsies, un ikviena mēle apliecinās, ka Viņš ir Kungs, vai nu tas būtu šeit vai ellē. Elle paklanīsies tā priekšā. Visi pārējie paklanīsies tā

priekšā. Saprotat? Taču no sākuma bija pazemība, bet pēc tam tas kļuva varens. Saprotat? Lai Dievs paaugstina. “Tas, kas sevi pazemos, to Dievs paaugstinās.” Redzat?

150 Un tā, mēs redzam, ka šis *nikao* gars gribēja gudrību, kļūt gudrākam. Viņam gribējās visu izspriest, kā tas bija Ēdenē, pastrīdēties ar Dieva Vārdu, izmantojot gudrību, un draudze uz tā uzķērās. Kas tas bija?

151 Nu, piemēram, paņemsim šo draudzi un tādu cilvēku grupiņu kā mūsējā un iedomāsimies, ka jūs nebūtu pa istam piepildīti ar Garu. Un paņemsim, piemēram. . . Nu, man nav nekas pret mūsu pilsētas mēru. Es nedomāju, ka es viņu pazīstu. Batarfa kungs. Vai viņš vēl arvien ir mērs? Misters. . . Es ne. . . Saprotat? Es ne. . . Batarfa kungs ir mans labs draugs, saprotiet. Bet pieņemsim, ka pilsētas mērs un visa policija, un—un visi priekšnieki, un—un ka viņi visi nāktu uz šejieni. Un te pēkšņi viņiem galvā parādās kaut kāda ideja, un viņi sāk runāt ar padomi un pārējie cilvēkiem no šejienes, un saka: “Vai zināt, ko? To vajadzētu pamainīt.” Ja jūs neesat Gara piepildīti un aiz kanceles nestāv patiesi Gara piepildīts vīrs, tad jūs pat neievērosiet, kā sāksiet nosliekties uz viņu pusi. Varbūt ne šajā paaudzē, varbūt nākošajā paaudzē.

152 Un tieši tā tas iesākās. Saprotat? Kāpēc? Viņi sacīja: “Paklausieties. Tas taču ir prātīgi.” Jūs, jūs tajā ieklausītos.

153 Teiksim, šurp atnāktu viens cilvēks, kas sacītu: “Šis draudzes nams ir pārāk mazs. Labāk uzcelsim lielu dievnamu. Es jums šeit tādu uzcelšu, tā. . . tā maksās tik un tik naudas, pusmiljonu dolāru. Tas tur tiks ieguldīts. Es to izziņošu pa radio.” Kad viņi tā dara, tad deviņās no desmit reizēm viņi cenšas panākt paši savu labumu, jūs zināt, kā tas notiek. Pēkšņi jūs ieraudzīsiet, ja viņš tā dara, ka viņš darīs visu, kā patiks viņam pašam. “Tu neko nedrīksti pateikt, jo tas brālis Džons Deus, viņš taču finansē šo draudzi.” Saprotat? Un pēc tam tiks ielikts kaut kāds “Rikijs” no garīgā semināra, kurš zina par Dievu ne vairāk, kā hotentots par Ēģiptes nakti, un viņš tur uzradīsies un centīsies izpatikt tam tipam, jo tas visu laiku pērk viņam jaunas mašīnas, ļauj viņam dzīvot zaļi un pērk viņam *to, šito* un vēl *to*.

154 Lūk, tieši tā tas iesākās. Pareizi. Paskatieties, gudrība un apķerība! Viņi sacīja: “Nu, paskaties, vai tad tas nav saprātīgi? Nu. . . mūsu—mūsu sievietes, kāda gan nozīme, kādi viņām ir mati?” Bet Bibeles saka, ka tam ir nozīme. Paņemiet kaut vai šo vienu lietu, nemaz nerunājot par simtiem citām. Redzat? Tam ir nozīme. Dievs pateica, ka tam ir nozīme, tātad tam ir nozīme.

155 Taču, redziet, ja viņi to uzsāks, tā pilnvaroto padome, diakoni un pārējie, tad draudzes ganam uzreiz vajadzēs vai nu piekrist, vai arī aiziet. Tas arī viss. Redziet, par to nobalsoja paši cilvēki. Nu labi.

156 Lūk, paskatieties, tas gars sāka darboties, un draudze kļuva, tajā parādījās tik daudz ievērojamu cilvēku, tik daudz varenu lietu un parādījās tik daudz naudas, ka pēc kāda laika viņi tam pakļāvās un uzķērās uz šī āķa, uz velna viltības.

157 Un tieši to pašu Ēdenes dārzā izdarīja Ieva. Tagad klausieties. Tā tas ir. Paskatieties, šī dabiskā sieviete, Ādama ligava, pirms viņš aizgāja pie viņas kā pie sievas, viņa uzķērās uz sātana intrigas pret Dieva Vārdu, kad viņa sāka par To spriedelēt. Pirms vēl Ādams dzīvoja ar Ievu kā ar sievu, sātans viņu tajā apsteidza. Pareizi. Jūs dzirdējāt *Līgavas Koku*, par ko es sludināju. Tur par to ir sacīts, saprotiet. Labi. Un tā, skatieties, tad Ieva uzķērās uz prātošanas. Lūk, viņš, sātans, centās par To paspriedelēt.

Viņa sacīja: “Bet Tas Kungs sacīja . . .”

158 Viņš sacīja: “Ak, beidz, tu taču zini, ka Tas Kungs tā nedaris.” Redzat? “Tev, tev ir vajadzīga gudriba. Tev vajag kaut ko uzzināt. Tu taču esi vēl tikai muļķa bērns. Saproti? Tev noteikti kaut kas ir jāuzzina.” Vai tad tas nav sātans! Ak vai!

159 Vai tad tie nav daži no šiem mūsdienīgajiem, saprotiet: “Ak, viņi ir tikai sektantu bariņš. Nepievērsiet viņiem uzmanību, saprotiet. Neej. . . Saproti?”

160 Lūk, dabiskā, pirmā cilvēka rases ligava, pirms viņas vīrs atnāca pie viņas, viņa atkrita no žēlastības, ieklausoties sātana melos, kad Dievs jau bija viņai devis Sava Vārda aizsardzību. Ja viņa būtu palikusi aiz Vārda muguras, viņa nekad nebūtu kritusi. Lūk, tas ir dabiskajā ziņā, ievērojiet, dabiskā sieviete.

161 Un kāds tad bija lāsts, faktiskais lāsts par izešanu no Dieva Vārda aizsardzības?

162 Tagad atcerieties, viņa taču ticēja apmēram deviņdesmit astoņiem procentiem no Tā. Bet pietiek, ja izlaižat kaut vai Vienu. Saprotat? Viņa ticēja daudz kam no Tā. Ak, protams! Viņa To pateica, un sātans atzina, kas Tas ir pareizi. Ja vien viņam izdosies iespiest jūs kaut vai vienā stūrī, viņam neko vairāk nevajadzēs. Saprotat? Atliek tikai kaut nu pavisam nedaudz novirzīt lodi *šajā* virzienā, un mērķi tā vairs netrāpis. Saprotat? Tas arī viss. Lūk, viņa ticēja ļoti daudz kam no Tā un tomēr viņa netrāpīja.

163 Lūk, un—un tāds bija rezultāts, jo viņa atstāja Vārdu pavisam nelielas spriedelēšanas dēļ.

164 Nu, jūs sacīsiet: “Kāds tam sakars ar to sievieti?” Vai arī: “Kāpēc tu gribi runāt par kaut ko tādu?” Un ikviena no šīm mazajām lietām. “Kāda tam nozīme, vai tas ir vai nav sākotnējais pierādījums?” Tur jau ir tā lieta, ka tam ir nozīme! Jums ir. . .

165 Tam ir jābūt saliktam savās vietās. Mēs izteicām minējumus par To gandrīz visu septiņu draudzes periodu laikā. Bet ir pienākusi tā stunda, kad Dievs To runā. Un Viņš ne tikai To runā,

bet Viņš arī parāda To un apstiprina To, un pierāda To. Tā tās ir. Ja Viņš to nedara, tad tas nav Dievs, tas arī viss. Dievs stāv aiz Sava Vārda.

¹⁶⁶ Tagad skatieties. Lūk, šī dabiskā sieviete bija par iemeslu dabiskajai nāvei, jo viņa ieklausījās prātošanā, lai padarītu sevi gudrāku, padarītu sevi gudrāku tā vietā, lai paliktu aiz Vārda muguras un darītu to, ko Dievs pateica viņai darīt. Viņai sagribējās gudribu un būt gudrai. Un viņa ieklausījās spriešanā, un—un viņa pazaudēja visu cilvēci. Redzat?

¹⁶⁷ Lūk, šajā reizē garīgā sieviete, Kristus Līgava, kuras sākums bija Vasarsvētku Dienā ar sākotnējo apustulisko Draudzi, pazaudēja tieši to pašu Nikejas Padomē. Lī, tu zini, ka tā ir taisnība. Un Nikejas Padomē, kad viņa atdeva savas garīgās pirmdzimības tiesības, lai dabūtu no Konstantina lielas baznīcas un pārējās lietas, kuras viņš tiem tolaik piedāvāja, un viņa pārdeva savas Bibeliskās pirmdzimtā tiesības par žūksni Romas dogmu. Lūk, katoļiem tas skan ļoti bargi. Taču protestanti ir izdarijuši tieši to pašu, un šeit Bibelē viņi ir attēloti kā “netikles, palaistuves” meitas. Pilnīgi pareizi, visas kā viena! Nav nekāda attaisnojuma.

¹⁶⁸ Tomēr no tā visa vienmēr ir izgājis neliels atlikums, no kā tiek izveidota Līgava.

¹⁶⁹ Skatieties, viņa pazaudēja savas pirmdzimtā tiesības, saprotiet, pirms pie viņas atnāca viņas vīrs. Saprotat? Pirms kāzām viņa pazaudēja savu nevainību.

¹⁷⁰ Un tā, jūs atceraties, viņa tur sacīja: “Es sēdu kā ķēniņiene, man nevajag nenieka,” tur, šajā Lāodikejas Periodā. “Es esmu bagāta, un man ir pārpilnība, un tā tālāk. Un, ak, visa pasaule ir pie manām kājām. Es esmu tā lielā, svētā draudze, un tā tālāk. Mēs *tādi* esam,” viss periods.

¹⁷¹ Bet Viņš sacīja: “Tu nezini, ka tu esi kaila, akla nelaimīga, nožēlojama, nabaga, un nezini to.” Lūk, kāds stāvoklis. Un tā, ja Svētais Gars pateica, ka pēdējās dienās stāvoklis būs tieši šāds, tad tieši tāds tas arī ir! To nu nekādi nevar apiet. Tieši tāds tas ir.

¹⁷² Tagad skatieties. Lūk, kad viņa toreiz pārdeva savas pirmdzimtā tiesības, savas tikumiskās Vārda tiesības, ko viņa izdarīja? Kad Ieva to izdarīja, viņa pazaudēja radību; līdz ar viņu krita visa radība.

¹⁷³ Lūk, ievērojiet, un, kad draudze to izdarīja, pieņēma dogmas Gara un Vārda vietā, visa šī sistēma kļuva nolādēta. Visas konfesionālās sistēmas, kāds vien ir bijušas un būs, bija nolādētas līdz ar to un krita, jo citādāk nemaz nevar būt.

¹⁷⁴ Kad sanāk kopā kāda cilvēku grupiņa, lai kaut ko izspriestu, viens domā *tā*, un cits domā *citādāk*, un cits domā vēl *kaut kā*. Un viņi to visu samet vienā katlā un to samaisa, un galu galā iznāk tas, kas tur iznāk.

175 Tieši to viņi izdarija Nikejas Padomē. Tieši to viņi dara pie metodistiem, prezbiteriešiem, Kristus draudzē un visās pārējās vietās. Un neviens cilvēks, lai ko arī Dievs viņam atklātu, viņam ir jā māca tas tieši tā, kā ir teikts viņu diplomā, viņu ticības—ticības mācībā, vai arī tevi izmetis uz ielas. Jā, varat man nestāstīt. Es tur biju, saprotiet, un es to zinu.

176 Bet tieši tas arī notika, un tāpēc tas viss ir nolādēts. Nav brīnums, ka eņģelis sacīja: “Izeita no viņas, Mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas mocībās.” Jo viņa būs. . . Viņa ir nolādēta, un viņai būs jāizcieš Dieva dusmu lāsts, kas izlīs pār viņu, jo viņa pārdeva savu nevainību un tiesības. Saprotat? Taču. . . Ak vai!

177 Tomēr neaizmirstiet. Neskatoties uz visiem šiem apstākļiem, Dievs tomēr ir apsolījis Joēla 2:25, ja gribat to pierakstīt: “Pēdējās dienās. . .”

178 Kad Viņš sacīja: “Kas palika pāri cirmeņiem, to apēda kāpuri; ko atstāja neskartu kāpuri, to apēda siseņi; ko apēda siseņi. . .” Un tā viens pēc otra atnāca šie kukaiņi un apgrauza šo Draudzi, līdz palicis bija tikai un vienīgi celms. Skatieties! Kas palika pāri pēc romiešiem, to apēda luterāņi; ko atstāja luterāņi, to apēda metodisti; un, kas palika pāri pēc metodistiem, to apēda pentakosti; redziet, tā ka no viņas palika pāri tikai celms.

179 Vai zināt ko? Paskatieties par tiem tārpiem, siseņiem un cirmeņiem un tā tālāk, un paskatieties par viņiem grāmatās un noskaidrojiet. Tas ir tas pats tārps, tikai dažādās stadijās.

180 Neaizmirstiet šo domu. Tāpat ir ar šiem Zīmogiem! Tie ir tie paši tārpi. Jūs to ieraudzīsiet, kad mēs to izklāstīsim, tāpēc es pateikšu jums to jau tagad. Tas visu laiku ir tas pats tārps. Šie četri tārpi; šeit ir četri. Un te nu tie ir, viņi ir viens un tas pats. Tas ir tas pats gars. Ko atstāja viens, apēda otrs; un, ko atstāja *tas*, apēda nākošais; tādā veidā, līdz pāri palika tikai celms.

181 Taču Joēls sacīja: “Es atjaunošu, saka Tas Kungs, visus tos gadus, kuros jūs ēda cirmenis.”

182 Kas tas ir? Kā gan Viņš to izdaris; ja jau tas sākās, antikrists, būdams pret Kristus mācību, ka pieņēma dogmu Vārda vietā? Un daudzus gadus reformatori ir pie tā pūlējušies, tā ir teikts Bibelē.

183 “Bet pēdējā dienā, kad skanēs. . .” Atklāsmes 10:1-7, Viņš sacīja: “Dieva noslēpumi būs beigušies tajās pēdējās dienās, kad septītais eņģelis sāks bazūni pūst.” Maleahijas grāmatas 4. nodaļā ir teikts, ka Viņš “sūtīs Ēliju, pirms pār zemi atnāks tā ļaunā diena, kad Viņš to sadedzinās kā krāsnī. Un viņš atjaunos un atgriezīs bērnus pie tēvu Ticības”, pie oriģinālās, apustuliskās, vasarsvētku dienas Ticības, kuras atjaunošana bija apsolīta. Lūk, vēl skaidrāk to Rakstos nevar parādīt. Lūk, tas ir apsolīts. Un, ja mēs dzīvojam pēdējās dienās, tad kaut kam ir jānotiek. Saprotat? Un tas notiek, un mēs to redzam.

184 Paskatieties uz sātana trisvienību. Iznāk viena un tā pati persona; vienkārši iemiesojas no viena nākošajā. Tieši to izdaria tie kukaiņi, tie tārpi, no viena uz citu, tieši tā. Nikolaitisms, “garīgais antikrists”. Pāvests, “viltus pravietis”. “Zvērs”, pats iemiesojies velns. Viņš to nevar to izdarīt. . .

185 Un tā, tagad kārtīgi to iegaumējiet, kad mēs to skatīsim. Jūs ieraudzīsiet, ka tieši tā notiek ar šiem jātniekiem. Saprotiet, es jums tagad rādu kopējo ainu. Ja tas man būtu uzzīmēts uz tāfeles, jūs to saprastu labāk. Saprotiet, es tam sekoju līdzī.

186 Pirmkārt, lūk. Atcerieties to. Sākumā viņš ir, viņš ir “antikrista gars”. Tā sacīja Jānis. “Bērniņi, antikrista gars jau darbojas nepaklausības bērnos.” Redziet, tas jau bija sācies. Bet pēc tam, nākošajā draudzes periodā, tas kļuva par tādu kā “izteicienu”. Bet vēl nākošajā draudzes periodā tā bija “mācība”. Bet vēl nākošajā draudzes periodā tas tika “kronēts”. Nu, vai tad tas nav skaidri redzams kā melns uz balta? Redzat? Redziet, te nu viņš ir.

187 Lūk, no sākuma viņš tika nosaukts (kā?) par “antikrista garu”, jo viņš bija pret Vārdu. Lūk, no kā viss sākās. Tieši tas bija visam par iemeslu, novēršanās no Dieva Vārda. Ne tāpēc, ka Ieva, iespējams, reiz kārtīgi nopēra Kainu. Saprotat? Ne jau tāds bija iemesls. Pirmā lieta, no kā viss sākās, bija tas, ka viņa novērsās no Vārda. Viņa novērsās no Vārda! Un pirmā lieta, no kā sākās prostitūcija dzīvā Dieva Draudzē, Kristus Līgavā, viņa novērsās no Vārda un pieņēma Romas dogmu Dieva Vārda vietā. Kas tad ir noticis ar ikvienu organizāciju? Tās ir izdarušas tieši to pašu.

188 Lūk, taču ir apsolīts, ka pēdējās dienās Viņš sataisis ceļu, lai visu atkal atjaunotu. Tā Kunga Vārds nolaidīsies uz zemes, kā Viņš to izdaria pašā sākumā, un, ak, un atkal atjaunos (ko?), no kā tas iesākās. “No pretrunas ar Vārdu.” Un kas būtu jādara tam cilvēkam, kad viņš atnāks, būdams svaidīts ar Dieva Garu? Viņš vienkārši “atgriezīs bērnu Ticību atpakaļ pie tēviem.” Lūk, kā Viņš atjauno. Un ja šis Vārds būs savā vietā, tāpat kā Tas ir *Šeit*, tad Tas darīs tieši to pašu.

189 Jēzus sacīja: “Ja vien kāds būs Mans! Un kas Man tic, tas arī tos darbus darīs, ko Es daru.” Bet, kad viņi uzprasīja Viņam kaut ko izdarīt, Viņš sacīja: “Es daru tikai to, ko Man rāda Tēvs. Es nedaru neko, pirms Es to neredzu. Ko Es redzu Tēvu darām, to arī Es daru tāpat. Tēvs dara, un Es arī līdz šim daru.” Saprotat? Vai tad jūs to nesaprotat? Nu, tas taču ir gluži kā avīzi lasīt. Saprotat?

Un tā, lūk, pirmkārt, tad viņš kļuva par “antikristu”.

190 Lūk, viņš nevarēja palikt antikrists tikai garā. Pēc tam viņš kļuva par antikristu, un šis gars pārņēma cilvēku, kurš mācīja to pašu, ko darīja šis antikrista gars, un tad viņš kļuva par “viltus pravieti”, šim antikrista garam. Un kas notiek ar cilvēku, kurš

atrodas kādā organizācijā? Izlemiet paši. Es nezinu, ko jūs par to domājat. Labi.

191 Un tā, visbeidzot viņš kļūst par “zvēru”. Pagaidiet, pēc kāda laiciņa mēs līdz tam tiksim, saprotiet. Labi.

192 Lūk, šāda ir sātana trisvienība; vienmēr tas pats sātans. Sātans, “antikrista gars”. Antikrista gars, iemiesojies, “viltus pravietis”. Pēc tam viņš kļūst par “zvēru”. Saprotat? Kad... Nevis ļaunais gars, kurš bija tajā antikristā; bet, kad būs izraidīts pats sātans, viņš nonāks un ieņems to vietu, kur atradās tas ļaunais gars. Tad sātans, tad sātans būs iemiesojies cilvēkā. Tas vienkārši atkal atkārtojas.

193 Tieši tas bija Jūda Iskariots. Un ko viņš izdarīja? Vai tad viņš bija viens no tiem, kas bija pret Kristu? Viņš taču bija mantzinis, staigāja kopā ar Viņu. Protams. Staigāja cieši kopā ar viņiem. Gāja un dzina ārā ļaunos garus, un darija tieši to, ko darija viņi.

194 Un Kristus bija iemiesojies Dievs; Dievs iemiesojies miesā, Imanuēls. Bet Jūda bija pazušanas dēls. Bet Jēzus bija Dieva Dēls. Iemiesojies Dievs; iemiesojies sātans.

195 Daži cilvēki domā, ka tajā laikā bija tikai trīs krusti. Tur bija četri gabali. Trīs no tiem mēs redzam Golgātā. Vidū bija Jēzus, pa kreisi no Viņa bija laupītājs, un pa labi no Viņa bija laupītājs.

196 Un skatieties. Viens laupītājs sacīja otram, tas ir, sacīja Jēzum: “Ja...” Lūk, jūs zināt, ka Viņš ir Vārds. Bet: “Ja Tu esi Vārds, tad kāpēc tu neizglāb sevi? Kāpēc tad tu neko neuzsāc?”

197 Tieši tas pats notiek šodien. Vai tad jūs neesat dzirdējuši, kā atnāk tie paši ļaunie gari, saka: “Ja jau tu tici Dievišķajai dziedināšanai, *šeit* ir kāda cilvēka acis, vai tad tu viņu acis neatvērsi?” “Sit mani ar aklumu! Sit mani ar aklumu!” Tas pats velns. Saprotat? “Nokāp no krusta, tad mēs Tev ticēsim.” “Ja Tu esi Dieva Dēls, tad pārvērt šos akmeņus par maizi.” Tas pats velns.

198 Vienkārši ej prom. Saprotat? Nē. Tā darija Jēzus. Viņš nekad nekad neākstījās kāda priekšā.

199 Viņam uz rokas uzlika lupatu... uz Viņa mīļajām acīm, lūk, *šādi*. Un viņi paņēma nūju un sita Viņam pa galvu. Sacīja: “Pasaki mums! Ja tu esi pravietis, nu, pasaki mums, kurš tev iesita.” Viņi deva viens otram to nūju. “Nu, pasaki mums, kas tev iesita, un mēs noticēsim, ka tu esi pravietis.” Viņš pat muti neatvēra. Viņš tur vienkārši sēdēja. Saprotat? Viņš neākstās. Viņš dara tikai to, ko saka Tēvs, saprotiet. Lai tik turpina. Viņu laiks pienāks. Neuztraucieties. Tieši tā. Lūk, viņi pieskārs Viņa drānām, nekādu spēku viņi nesajuta.

200 Taču kāda nabaga sievietē, kurai bija vajadzība, vienkārši pieskārs Viņa drēbēm, Viņš atskatījās un sacīja: “Kurš Man pieskārs?” Hm-hm. Kas tas? Citādāks pieskāriens. Viss ir

atkarīgs no tā, kā jūs Viņam pieskaraties, saprotiet, saprotiet, kam jūs ticat. Vai tagad saprotat?

201 Lūk, tā kā sātans grasās... jau ir iemiesojies no antikrista viltus pravieti. Bet ebreju laikā, agrinās draudzes vidē viņš bija "antikrists". Tumsajos viduslaikos viņš kļuva par "viltus pravieti" šai pasaulei. Vai jūs redzat tur viņu ar "viņas netaisnības kausu"? Lūk, tas ir šim draudzes periodam.

202 Taču pēc tam, kad Draudze aizies Mājās, tajā periodā viņš kļūs par zvēru, viņš kļūs par iemiesojušos velnu, par pašu sarkano pūķi. Ak vai! Vai tad jūs nesaprotat, ko es ar to domāju? Tad viņš iemiesosies savos cilvēkos. Viņš ir pakļāvis savus ļaudis ar savu spēku. Viņi ir tajā iekrituši caur viltus pravieša pravietošanu. "Dod viņiem lielus maldus, lai viņi ticētu meliem un tāpēc tiktu notiesāti." "Noliedzot Vārdu; izrādīdami ārēju svētbijību."

203 Dievs dara Savu darbu trisvienībā. Taisnošana; svēttapšana; un iemiesojot Sevi Savos ļaudis ar Svētā Gara kristību.

204 Tieši tāpat arī sātans, viņš tikai atdarina Kristu. Ak, sātans iemiesojas... Tagad skatieties. Sātans...

205 Kad Jēzus iemieso Sevi Savos ļaudis, tā pati Dzīvība, kas bija Kristū, atrodas tajā cilvēkā.

206 Kas notiktu, ja jūs paņemtu viņogu stīgas dzīvību un ieliktu to ķirbju stīgā? Tā vairs neražotu ķirbjus; tā ražotu viņogas. Kā būtu, ja jūs paņemtu persika koka dzīvību un ieliktu to bumbierkokā? Vai uz tā augtu bumbieri? Nē. Augtu persiki. Dzīvība parāda, kas ir kas. Saprotat?

207 Kad jūs sakāt, dzirdat, ka cilvēki saka, ka viņi ir saņēmuši Svēto Garu, bet paši noliedz Vārdu, tad kaut kas nav kārtībā. Šo Vārdu taču uzrakstīja Svētais Gars.

208 Un Jēzus pateica, lūk, ko: "Ja cilvēkā atrodas Mans Gars, viņš darīs Manus darbus." Vai jūs gribat to izlasīt? Vai gribat to atzīmēt? tas ir Svētā Jāņa 14:12. Jā. Labi. "Kas Man tic, tas arī tos darbus darīs, ko Es daru. Un vēl lielākus par tiem darīs, jo Es noēimu pie Tēva." Redzat? Pēc tam Viņš padara viņu svētu un attira, lai viņš var stāvēt Dieva priekšā. Tas tintes piliens iekrit tur iekšā, un tas viņu aiznes tā bezdibeņa otrā pusē. Saprotat?

209 Tagad skatieties. Sātans, kad viņš iemiesojas savos padotajos, viņi dara tos darbus, ko darija viņš. Vai tad jūs to neredzat? Ko tad viņš darija? Viņš atnāca pie tās nevainīgās sievietes, lai viņu pieviltu. Un tieši to šodien dara daži no šiem ļaunajiem gariem, ieiet kādā vietā un saka... Kāds draudzes gans sāk kaut ko darīt; viņi uzreiz ir klāt un saka: "O-o, pievienojieties mums!" Ha! ha! Tas pats velna darbs. Tā taču ir Patiesība! Un, kad sātans iemiesojas savā draudzē, lai būtu velns, tad viņi ir tie, kas slepkavo un nogalina, un tā tālāk. Tāpēc

ka sātans no paša sākuma ir slepkava; melis un . . . Saprotat? Labi.

210 Ko isti dara sātans, kad viņš dara, kad viņš iemiesojas cilvēku vidū? Tas ir viņa pienākums, būt ļoti attapīgam. Viņš ir attapīgs. Izpētiet Bibliu un parādiet man, kad Dievs ir darbojies ar intelektuāliem cilvēkiem. Pameklējiet un paskatieties, vai tie vienmēr nav tieši intelektuāļi, kuri ir velna apsēsti. Tas ir skali teikts, taču tā ir taisnība. Pamēģiniet paskatīties Ābela un Kaina radurakstus; un izpētiet tās četrpadsmit paaudzes, un paskatieties, kuri bija tie gudrie, bet kuri bija tie pazemīgie. Hm-hm.

211 Kāpēc Jēzus izvēlējās tieši tādus cilvēkus? Viņš paņēma zvejniekus un vīrus, kas nemācēja pat ar savu vārdu parakstīties, un ielika viņus par Savas Draudzes vadītājiem. Tā tas ir. Gudriba nav—nav nekas; tā—tā ir pret Kristu. Pasaulīgā gudriba vienmēr ir pret Kristu. Jēzus neteica, lai mēs ejam un ceļam garīgos seminārus; Viņš nekad neteica, lai mums ir Bībeles skolas. Viņš sacīja: “Sludiniet Vārdu! Sludiniet Evaņģēliju!” Un, ja Viņš sacīja: “Šis zīmes ies līdz tiem, kas tic,” saprotiet, tātad jums ir jābūt . . . Citiem vārdiem, Viņš sacīja: “Ejiet un parādiet Dieva Spēku visām tautām.”

212 Tagad skatieties. Sātana pienākums ir izkropļot Dieva Vārdu, padarot To par gudru spriedelēšanu. Ak vai! Ak! Tad viņš iezīmē savus padotos ar to, ka viņi noraida oriģinālo Vārdu. Lai tas tagad . . .

213 Vai jūs—vai jūs—vai jūs mani vēl nedaudz pacietīsiet, lai es tam pieskartos? Lūk, es negribu, lai jūs to palaistu garām. Ziniet, es jums parādišu prototipu, lai jūs to visu ieraugāt līdzībā un Vārdā, un it visā. Jūs—jūs nevarat . . . Jums nevajadzētu doties prom apmulsušiem.

214 Vēcajā Derībā, kāds cilvēks tika pārdots verdzībā. Katros piecdesmit gados iestājās jubilejas gads. Četrdesmit devītais gads, un pēc tam jubilejas gads. Un, kad vergs to izdzirdēja un gribēja aiziet brīvībā, nekas—nekas nevarēja viņu atturēt būt brīvam. Viņš varēja nomest savu kapli un sacīt: “Uz redzēšanos,” un atgriezties mājās. Skanēja bazūne. Tā tas ir.

215 Bet, ja viņš negribēja iet un bija apmierināts ar savu īpašnieku, kam viņš vergoja, tad viņš tika aizvests uz templi un viņi ņēma ilenu . . . Jūs zināt, kas ir ilens? Un viņam caurdūra ausi, uztaisīja viņam ausi caurumu. Un tā bija zīme, ka viņš vairs nekad nevar aiziet. Vai pareizi? Viņam būs jākalpo savam īpašniekam uz visiem laikiem. Vairs nav nozīmes, cik vēl reizes atskanēs jubilejas skaņas, lai kas arī nenotiktu. Viņš pilnībā ir—ir pārdevis savas pirmdzimtā tiesības būt brīvam.

216 Un, kad cilvēks noraida Evaņģēlija Patiesību, sātans viņu iezīmē (kur?) viņa ausi. Viņš padara viņu kurlu, lai viņš vairs

nekad nedzirdētu Patiesību, un ar viņu ir cauri. Viņš paliek tajā grupā, kur viņš atrodas, ja viņš neieklausās Patiesībā. Nē.

217 “Jūs iepazīsiet Patiesību, un Patiesība darīs jūs brīvus.” Redziet, Patiesība dara brīvu.

218 Dievs iezīmē Savējos, kad viņi atnāk. Dievs iezīmē Savējos ar to, ka Viņš caur viņiem apstiprina Savu apsolīto Vārdu. Tieši tā, Svētā Jāņa 14:12. Un vēl viena vieta, ja gribat to pierakstīt, Marka 16. nodaļa. Jēzus sacīja: “Šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic.”

219 Tagad uz mirklīti to apskatīsim. Vai tad Viņš pajokoja? [Sanāksme saka: “Nē.”—Tulk.] Vai tad Viņš runāja tikai . . . Vai tad Viņš runāja tikai par apustuļiem, kā daži apgalvo? [“Nē.”]

220 Skatieties. Izlasiet no paša sākuma. “Eita . . .” Uz kurienu? [Sanāksme saka: “Pa visu pasauli.”—Tulk.] “Pa visu pasauli.” “Pasludiniet . . . šo Evaņģēliju . . .” Kam? [“Visai radībai.”] “Visai radībai.” Pat trešā daļa no tā vēl nav izpildīta. “Šīs zīmes ies līdz pa visu pasauli, visai radībai, lai kur arī sludinātu šo Evaņģēliju. Šīs zīmes ticīgiem ies līdz,” ne tikai vienai mazai saujiņai.

221 Kā man reiz teica viens cilvēks: “Dziedināšanas dāvanu Dievs deva tikai divpadsmit apustuļiem. Un . . .” Ak! Šeit sēdēja ļoti daudzi brāļi, kad viņš piecēlās un to pateica, saprotiet. Jau dažās minūtēs viņš dabūja pietiekami daudz pierādījumu par pretējo.

222 Lūk, ievērojiet: “Pa visu pasauli, visai radībai, un šīs zīmes ies līdz.”

223 Nepieņemiet sātana neticības zīmi. Lūk, ja viņam izdosies, viņš jums to šovakar uzliks. Viņš tevi piespiedīs pie sienas, un tu iziesi un sacīsi: “Nu, mani tas kaut kā nepārliecina.”

224 Aizejiet mājās un izpētiet To, un tad esiet patiesi, un lūdzieties. Tāpēc ka tas viss ir ļoti—ļoti precīzi pēc Rakstiem šajā stundā, šī laika svētajā stundā. Tas ir pierādījies jau daudzus gadus, viss gāja tieši uz to. Un ir pienākusi tā stunda. Ir pienācis tas laiks.

225 Un nekādā gadījumā neļaujiet viņam izdurt jūsu ausi ar savas neticības zīmi. Saprotat? Tāpēc ka viņš jau no paša sākuma ir neticīgais. Viņš To apšaubīja. Nu labi. Ak, pat neļaujiet . . . Neļaujiet, lai viņš paņem Rakstus ar savu gudrību un—un sagroza Tos un izkropļo Tos ar savu gudrību, padarot to par spriedelēšanas spējām. Vienkārši esiet pazemīgi un sakiet: “Dievs tā teica, un nekā vairāk sakāma tur nav.” Lūk, ak, tagad . . .

226 Mēs pārāk aizkavēsimies, tāpēc labāk šeit apstāsimies un—un sāksim.

227 Un tā, pievērsīsimies Otrajam Zimogam. Kad nokautais, augšāmceltais Jērs to atvēra un otrā dzīvā būtne, līdzīga teļam, sacīja: “Nāc, skaties, kāds ir šī Zimoga noslēpums.” Saprotat?

Mēs to jau saprotam. Neaizmirstiet, ka tieši Jēram ir jāatver katrs Zimogs. Un otrā dzīvā būtne . . .

²²⁸ Ja vien jūs ievērojāt, tad draudzes periodu, kurus mēs tikko izskatījām, kārtībā ir tas pats. Otrais . . . Pirmais bija lauva, nākošais bija . . . bija kā teļš jeb vērsis, kaut kas tāds, saprotiet.

²²⁹ Un šī dzīvā būtne sacīja: “Ej, skaties,” lūk, kad Jērs atvēra Zimogu. Un tad viņš gāja skatīties. Un kad viņš pienāca, kas tad notika? Tagad paskatīsimies, ko viņš tur atrada. “Nāc, skaties.” Šeit ir aizzīmogots noslēpums, kas šeit ir gulējis jau apmēram divus tūkstošus gadus. Paskatīsimies, kas tas ir.

²³⁰ Un tā, mēs redzam, ka viņš ieraudzīja (ko?), kā iznāk sarkans zirgs. Nu, kā es to saprotu, kā es saprotu, šis lielais zobens, kas bija viņa rokā . . . Nākošajās piecpadsmit, divdesmit minūtēs mums tagad būs jāapskata kādas trīs lietas. Vienkārši izlasīsim un paskatīsimies, ko Viņš šeit saka. “Un izgāja . . .” 4. pants.

. . . izgāja cits zirgs, kas bija sarkans (pirmais bija balts), un tam, kas sēdēja zirgā, tika dots atņemt zemei mieru, lai cilvēki nokautu cits citu, un tad viņam tika dots liels zobens.

²³¹ Un tā, šeit tie ir simboli, un mums vajag tos ļoti uzmanīgi izpētīt. Kā es saprotu, cik nu man šobrīd ir zināms, redziet, Jēzus tieši to pašu paredzēja Mateja 24. nodaļā. Saprotat? Viņš sacīja: “Lūk, jūs dzirdēsiet karus un karu daudzinašanu, un tikai karus un karu daudzinašanu, un karus. Un, bet,” sacīja, “tas vēl nav gals. saprotiet, vēl nav pienācis laiks.” Saprotiet, viņi uzdeva Jēzum trīs jautājumus. Saprotat? Un Viņš atbildēja viņiem uz trīs jautājumiem.

²³² Lūk, kur daudzi mūsu brāļi ir saputrojušies, cenšoties attiecināt . . . Brāļi adventisti par to septīto dienu un pārējo, kas tur bija . . . “Bet vai grūtajām un ziditajām tani laikā, un vārti būs aizvērti sabata dienā,” un par tamlidzīgām lietām. Ak! Tas taču vispār neattiecas uz šo jautājumu, saprotiet, it nemaz. Saprotat?

²³³ Viņš atbildēja uz viņu jautājumiem, taču Viņš—Viņš neattiecināja to visu uz pēdējām dienām. Viņš sacīja: “Jūs dzirdēsiet . . .” Tagad mēs izskatām tikai šo vienu. Mēs vairāk tajā iedziļināsimies pēc pāris dienām. Skatīties. Viņš sacīja: “Jūs dzirdēsiet par kariem un karu daudzinašanu, un tā tālāk. Bet tas viss nav . . . Saprotiet, pēc tam viņi—viņi atgriezīsies, tad tie jūs nodos un tā tālāk, un tamlidzīgi. Bet tas, tas viss vēl nav gals.”

²³⁴ Taču, kad Viņam pienāca laiks, kad Viņš grasījās stāstīt viņiem par to, ko viņi bija prasījuši Viņam par “pasaules galu”.

²³⁵ “Kad šīs lietas notiks, kad nepaliks akmens uz akmens? Kāda būs tā zīme? Un kad pienāks pasaules gals?” Redziet, viņi uzdeva Viņam trīs jautājumus.

Un tā, kad Viņš sāka runāt par “pasaules galu?”

236 Viņš sacīja: “Kad redzēsiet, ka viģes kokam jau pumpuri metas, tad ziniet, ka laiks jau ir tuvu. Un patiesi Es jums saku, ka šī paaudze nezudīs, tiekams tas viss notiks.” Cik ļoti gan neticīgajiem, kam nav skaidrojuma, patik uz to atsaukties! Saprotat? Viņš sacīja: “Tā paaudze,” nevis paaudze, kurai Viņš tad runāja, “tā paaudze, kas redzēs, kā viģes kokam pumpuri metas.”

237 Tagad es jums vienkārši gribu kaut ko pajautāt. Vienkārši—vienkārši paskatīsimies, kas notiek mums taisni deguna priekšā. Pirmo reizi divarpus tūkstošu gadu laikā Israēls atkal ir kļuvis par valsti. Šovakar virs Jeruzālemes plīvo pasaules senākais karogs. Israēls ir savā dzimtajā zemē.

238 Reiz šeit bija viens brālis, kas gribēja būt misionārs, juta pamudinājumu būt par misionāru pie ebrejiem. Es sacīju: “Varbūt kādu vienu otru tu atvedīsi.” Ak, cilvēki domā, ka visa tauta! It nemaz.

239 Israēls atgriezies kā tauta, nevis kā atsevišķi cilvēki. “Tauta piedzims vienā dienā.” Tas ir Israēls. “Viss Israēls ir glābts.” Vienkārši atcerieties to. Tā sacīja Pāvils: “Viss Israēls ir glābts.” Lūk, ievērojiet: “Viss Israēls.” Pilnīgi pareizi.

240 Tagad paskatieties. “Bet,” Viņš sacīja, “kad redzēsiet, kā viģes kokam un pārējiem kokiem jau pumpuri metas.” Tagad uzmanīgi. Visu šo divarpus tūkstošu gadu laikā Israēls ne reizi nebija atgriezies savā dzimtajā zemē. Mums ir neliela filma par *Trīs minūtes līdz pusnaktij*, jūs zināt. Lūk, lūdzu, tā ir valsts, tur plīvo sešstūrainā Dāvida zvaigzne, un visi pārējie notikumi.

241 Vai tad kādreiz konfesijām ir bijušas tādas atmodas, kādas tām ir bijušas pēdējos pāris gados? Vienkārši izpētiet to. Mēs esam atnākuši.

242 Kad vēl konfesijas ir tā uzplaukušas zem kāda vira kalpošanas, kā tas ir noticis ar Billiju Grehamu; metodisti, baptisti un pārējie? Kad vēl agrāk ir bijis tāds cilvēks, pameklējiet vēsturē, no kādas formālas draudzes, kura vārds beigtos ar h-a-m? Es vienkārši jautāju. A-b-e. . .

243 A-b-r-a-h-a-m. [Angļu val.—Tulk.] Lūk, paskatieties, Abrahāma vārdā ir septiņi burti, A-b-r-a-h-a-m.

244 Bet mūsu brālim Billijam Grehamam, G-r-e-h-a-m, ir seši, nevis septiņi burti. Pasaule, lūk, kam viņš kalpo, dabiskajai draudzei.

245 Dabiskā draudze bija Lats Sodomā. Un, kad tas virs devās uz turieni un sludināja, viņš padarīja ļaudis aklus ar Evaņģēliju.

246 Bet tur bija Viens, kurš palika ar Ābrāhamu, un Ābrahāms nosauca Viņu par “Elohimu, Kungu”. Lūk, kad Ābrahāms ieraudzīja tos trīs nākam, viņš sacīja: “Mans Kungs.”

247 Kad Lats ieraudzīja, ka nāk divi, viņš sacīja: “Mani kungi.” Lūk, kur ir atšķirība. Vai redzat, ko dara jūsu trīsvienība? Saprotat?

248 Jēzus sacīja: “Kā tas bija Lata dienās.” Vai jūs saprotat? Ievērojiet. Ņemiet to vērā.

249 Lūk, bet bija Viens, kas atnāca pie garīgās Draudzes, pie Līgavas, pie Ābrahāma, kurš vispār neatradās Sodomā. Un paskatieties, ko Viņš izdarīja. Viņš vispār nesludināja, kā tie pārējie. Viņš mācīja viņus, bet pēc tam parādīja zimi viņu acu priekšā. Viņš parādīja Mesiānisko zimi. Viņš bija pagriezis Savu muguru pret telti, un Viņš sacīja: “Ābrahām.” Un tā, neaizmirstiet, ka pirms dažām dienām viņa istais vārds vēl bija Ābrams. Taču Viņš sacīja: “Ābrahām, kur ir tava sieva S-ā-r-a?” Pirms dažām dienām viņas vārds vēl bija S-ā-r-a-j-a.

Ābrahāms sacīja: “Viņa ir telti, Tev aiz muguras.”

250 Un Viņš sacīja: “Ābrahām, Es...” Lūk, vēlreiz personas vietniekvārds. “Es jūs atkal apciemošu, izpildot solījumu, kuru Es jums devu.” Jūs saprotat, kas tas bija. Saprotat? Cilvēks, ar putekļiem uz savām drēbēm, ēda teļa gaļu un dzēra govju pienu, un ēda graudu maizi. Tieši tā. Dievs, Elohims, kļuvis redzams miesā!

251 Ir apsolīts, ka pēdējā dienā Viņš atkal būs skatāms miesā! Skatieties.

“Ābrahām, kur ir tava sieva, Sāra?”

“Viņa ir telti, Tev aiz muguras.”

Saka: “Es pie tevis atgriezīšos.”

252 Un, tā sievietē, protams, būdama simts gadus veca, viņa pie sevis nosminēja; atrazdamās tur telti, aiz telts priekšskara. Viņa sacīja: “Es taču esmu veca sieva.” Nu, viņi jau ilgu laiku vairs nedzīvoja kā vīrs un sieva, ziniet, jo viņš bija simts gadus vecs, bet—bet—bet viņai bija deviņdesmit. Sacīja: “Tas nekad nenotiks.”

253 Un Viņš jautāja: “Kāpēc viņa smējās?” Ak! Viņš bija pagriezies ar muguru pret telti: “Kāpēc viņa smējās, sacīdama: ‘Kā gan tas ir iespējams?’” Saprotiet, Viņš parādīja viņam zimi.

254 Lūk, Viņš ir apsolījis, ka tas no jauna atkārtosies laika beigās.

255 Bet tie divi viri devās turp un sludināja Vārdu, un pateica viņiem, lai tie iet prom no turienes; ka pilsēta nodegs un tā tālāk. Tā arī notika. Klupdams un krizdams Lats no turienes izgāja; dabiskā draudze, iegrimusi grēkā un dubļos, taču vēl arvien cenšoties ar savām organizācijas programmām. Taču Līgava...

256 Tas viens Cilvēks vispār pie viņiem negāja. Viņš aizgāja un aicināja tikai to, kas attēloja Līgavu. Lūk, mēs dzīvojam pēdējās dienās. Saprotat? Tagad skatieties.

“Vai tu sacīji: ‘Dievs bija skatāms miesā?’”

257 Pats Jēzus sacīja: “Kāpēc jūs Mani nosodāt?” Sacīja: “Vai tad jūs Bibelē, jūsu likumos, nav rakstīts, ka viņi, pravieši, pie kuriem nāca Dieva Vārds. . .” Jēzus sacīja: “Vārds nāca pie praviešiem,” jo Viņš visā turējās pie Rakstiem. Viņš sacīja: “Lūk, Dieva Vārdā ir teikts, ka ‘Vārds nāca pie praviešiem’. Un jūs saucāt viņus par ‘dieviem’, tāpēc ka pie viņiem nāca Dieva Vārds.” Sacīja: “Tad kā gan jūs grasāties Mani nosodīt, kad Es saucu Sevi par Dieva Dēlu?” Viņš aiztaisīja viņiem muti ar viņu pašu likumu. Lūk, lūdzu. Saprotat?

258 Un tā, kur tad mēs atrodamies? Mēs esam pēdējā laikā. Tagad klausieties ļoti uzmanīgi.

259 Lūk, mēs redzam, ka būs kari un karu daudzinašana. Un tagad mēs redzam, ka viēģes koka zarus jau ir pumpuri. Un arī pārējie koki jau ir pumpuros. Metodisti, baptisti, prezbiterieši un visi jau ir pumpuros, notiek liela atmoda.

260 Lūk, es ticu, ka Dievs tagad savāc Ligavu šai pēdējai stundai, Izredzētos. Ak vai! Tagad skatieties.

261 Tagad izskatīsim visu, ko toreiz redzēja Jānis, visas tās lietas, ko viņš redzēja. “Iznāk sarkans zirgs un tā jātnieks, viņam tiek dota vara nokaut ar lielu zobenu.” Lūk, mana atklāsme par to. Tas atkal ir sātans. Tas atkal ir velns, tikai citā ārējā formā. Lūk, mēs zinām, ka—ka Zimogi attiecas. . . kā es sacīju tovakar. Un bazūnes attiecas uz—uz—uz—uz pilsoņu kariem, saprotiet, cilvēku starpā, valstu starpā. Taču šeit ir redzams, ka šim cilvēkam ir zobens, tāpēc tas attiecas uz draudzi, politisku karu. Nu, varbūt jūs tā nedomājat, taču vienkārši paklausieties vēl minūti, vēl pāris minūtes.

262 Pievērsiet uzmanību tam, kā mainījās šo zirgu krāsa. Jātnieks ir viens un tas pats, bet mainās zirgu krāsa. Un zirgs ir zvērs. Un Bibelē zvērs simboliski attēlo spēku. Tā pati sistēma jāļ uz citas krāsas, spēka, no nevainīgi baltās tā pārtop asiņaini sarkanā. Redzat? Tagad pavērojiet, kā viņš parādās.

263 Kad viņš vēl tikai sāka, viņš bija tikai, nu, viņš bija tikai maza mācībiņa, starpā, kuru sauca par nikolaitismu. Protams, tā nevienu nenokautu. Tas ir Atklāsmes grāmatā 2:6, ja vēlaties to pierakstīt. Viņš nevienu nenogalinātu. Tā bija tikai mācība, tikai gars cilvēku vidū. Lūk, viņš nevienu negalināja. Ak, viņš bija tik nevainīgs, kad jāja uz šī baltā zirga. “Nu, zini, mēs varētu izveidot tādu lielu draudzi pa visu pasauli. Mēs varētu to nosaukt par vispasaules draudzi.” Viņi joprojām tā saka. Nu labi. Saprotat? Nu: “Mēs varētu izveidot. . .” Ak, tas ir pilnīgi nevainīgi. Un, ak, tik ļoti nevainīgi. “Tā ir tikai cilvēku grupa. Mēs visi sanāksim kopā, lai būtu sadraudzībā.” Redziet, tas ir ļoti nevainīgi; tas bija balts, zirgs bija balts. Saprotat?

264 Lūk, tāpēc šis augstās amatpersonas, labi apģērbtie un izglītotie, zini, visi no viena un tā paša maisa, zini: “Mēs—

mēs te visu saliksim pa vietām. Bet tas nabaga bariņš, nu, ja viņi grib tā maldīties apkārt, lūdzu, viss kārtībā, bet mēs—mēs—mēs piesaistīsim mūsu draudzei labākas šķiras cilvēkus. Ja mums izdosies no šejienes atdalīties, mēs—mēs kļūsim—mēs kļūsim par masonu grupiņu, vai vēl par kaut ko, ziniet. Mēs—mēs to visu savedīsim kārtībā, vai arī, būsīm Dievainie Puiši,” tieši tādi viņi ir. Un tad . . . Ne jau “Dievaino Puišu Loža”, jūs taču saprotat, par ko es runāju. Tā ka patiesam ticīgajam tas ir divaini. Lūk, bet citādāk, citiem vārdiem sakot: “Mēs gribam izveidot grupiņu, maziņu sindikātu, kuru mēs varēsim saukt par mūsejo.” Tā ir tikai mācība, ļoti nevainīga. “Brāļi, nu, mums taču nav nekas pret jums, pilnīgi nekas. Ar jums viss ir kārtībā, taču, ziniet, mēs jūtam, ka—ka mums ir darišanas un katrs . . . Mums, mums būtu labāk, ja tie būtu tikai mēs.” Saprotat? Galu galā tā turpinājās, līdz tas notika, tieši tā, viņi apvienojās.

²⁶⁵ Taču, kad šis šausmīgais pieviļošais gars (ak vai!) iemiesojās, gars iemiesojās; šis mācības gars visbeidzot iemiesojās cilvēkā, lai ieņemtu Kristus vietu. Tad tas jau bija jāpielūdz, izrādījās, ka tas jau bija jāpielūdz kā Kristus. Citiem vārdiem sakot, tur Vatikānā . . . Es tur esmu bijis. Tur ir rakstīts: “VICARIVS FILII DEI,” tas ir rakstīts ar romiešu cipariem. Lūk, vienkārši pavelciet šiem romiešu cipariem apakšā līniju. Un tas nozīmē: “Dieva Dēla vietā.” Viņš, citiem vārdiem, viņš ir vikārs. Jūs zināt, kas ir vikārs; viņš tikai aizņem kāda vietu. Viņš ir vikārs, “Dieva Dēla vietā”.

²⁶⁶ Un Bibelē ir teikts: “Kam ir gudribas dāvana, tas lai saskaita zvēra skaitli, jo tas ir cilvēka skaitlis. Un viņa skaitlis ir seši simti sešdesmit seši.” Un tā, uzrakstiet VICARIVS FILII DEI un uzvelciet līniju zem šiem romiešu cipariem: “V” ir pieci, bet “I” ir viens . . . Un saskaitiet visu kopā, un paskatīties, vai jums nesanašs seši simti sešdesmit seši.

²⁶⁷ Bibelē ir pateikts: “Viņš apsēdīsies Dieva templī un ka viņu pielūgs kā Dievu.” Kad šī mazā mācība iemiesojās, tas kļuva par vikāru, “Dieva Dēla vietnieku”. Saprotat? Ak vai! Tas šausmīgais, pieviļošais gars! Ja gribat par to izlasīt, izlasiet Otro Tesalonīķiešiem 2:3, un jūs ieraudzīsiet, kur tas ir.

²⁶⁸ Un, protams, nevajag aizmirst, ka sātans ir visas politiskās varas galva ikvienā valstī. Cik daudzi to zina? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Vai vēlaties to pierakstīt? Mateja 4:8, “Sātans aizveda Jēzu uz augstu kalnu un vienā brīdī viņš parādīja Viņam visas pasaules valstis, kādas vien ir bijušas un būs.” Ir nu gan personība! Viņš sacīja: “Es tev to visu došu, ja tu mani pielūgsi.” Bet Jēzus zināja, ka Viņš tās visas iemantos.

²⁶⁹ Tieši to viņi saka: “Nu, jūs esat vien nabaga sektantu bariņš!”

²⁷⁰ Bet pasaule būs mūšējā! “Lēnprātīgie iemantos zemi.” Tā pateica Jēzus. Saprotat? Saprotat?

271 Paskatieties, Jēzus zināja, ka Viņš tās iemantos, tāpēc Viņš sacīja: “Atkāpies, sātan! Jo stāv rakstīts,” uzreiz vērsās pie Rakstiem, redziet: “Tev būs pielūgt To Kungu un tikai Viņu.” Redzat?

272 Lūk—lūk, kad—kad viņš, viņa galvenais ļaunais gars iemiesosies šajā ārkārtīgi reliģiozajā cilvēkā, kā to paredz Bibeles, tad viņš apvienos savu baznicu ar valsti. Šie abi viņa spēki apvienosies. Saprotat?

273 Kad iznāca šis antikrista gars, tas bija gars. Par ko tas kļuva vēlāk? Tad tas kļuva . . . Tagad paskatieties uz šo Zimogu. Kad iznāca šis gars, tas bija antikrists, pret Kristus mācību. Labi. Nākošais bija . . . Tas, ko Kristus lika Savai Draudzei darīt, Tas bija pret grēku. “Ak, tas to nemaz nenozīmē. Tam ir cita nozīme. Tas bija domāts citiem. Tas, tas bija pirms simtiem gadu, toreiz. Tas, tas vairs nav priekš mums.” Saprotat? Šis, saprotiet, *anti*, “pret”. Pēc tam viņš kļuva . . .

274 Un tā, parādījās jātnieks, viņam—viņam nebija nekāda vainaga, taču viņam tāds tika iedots. Šis baltais zirgs, viņam bija šaujamluks, bet nebija bultu. Redzat? Un tad viņš devās uz priekšu . . .

275 Pēc tam, pēc kāda laika, viņam tika dots vainags, tāpēc ka garam taču nevar uzlikt vainagu uz galvas. Taču, kad šis gars iemiesojās sava—sava noslēpumainā laika otrajā darbībā, otrajā darbībā, viņš tika kronēts ar vainagu, viltus pravietis, lai darītu antikrista gara darbus. Lūk, tagad mēs viņu tur redzam. Viņš par to kļūst, kad viņš to pieņem. Tad viņš jau ir, sātans kontrolē šīs pasaules politiskās varas.

276 Tagad viņš ir nonācis līdz tam, ka viņš izveidos vispasaules baznīcas varu, sagrābjot reliģisko varu. Un vai tad jūs, mani brāļi, nesaprotat, ka . . . Šī valsts taču parādās Atklāsmes 13. nodaļā, tas nelielais dzīvnieks, kas parādās kā jērs. Un viņam ir divi ragi, civilā un garīdzniecības vara, taču viņš darīja to pašu, ko tas zvērs darīja pirms viņa.

277 Tas ir savādi, ka Amerikas skaitlis ir trīspadsmit, un tā ir sieviete. Tas ir savādi, ka tā parādās tieši Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā. Sākumā mums karogā bija trīspadsmit svītras, trīspadsmit zvaigznes. Visur ir “trīspadsmit, trīspadsmit, trīspadsmit, trīspadsmit”, no sākuma līdz galam. Visur ir “sieviete, sieviete, sieviete,” no sākuma līdz galam.

278 Un galu galā beigsies ar to (es to paredzu), ka to kontrolēs sieviete. Atcerieties, es par to runāju pirms trīsdesmit gadiem. Un—un tās septiņas lietas, kuras es paredzēju, piecas no tām ir piepildījušās. Un tagad viņiem tur jau ir cilvēks, lai palīdzētu to sievieti ievest. Un jūs paši par no nobalsojāt caur to jūsu politiku. Jā. Hm! Nu labi.

279 Tik daudz kas ir sakāms, ka ir grūti tikt līdz tam, ko gribēju pateikt. Tagad skatieties. Es jūs aizkavešu vēl tikai mazu britiņu, pat ja man vajadzēs to pārnest uz rītdienas vakaru.

280 Skatieties. Pievērsiet uzmanību. Kad sātans. . . Un tā, visi saprot, ka sātans kontrolē visas šīs pasaules politiskās varas. [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Viņš tā pateica. Jūs to varat atrast Mateja 4. nodaļā un 8. pantā. Viņam pieder visas valstis. Tieši tāpēc cilvēki cinās, karo un nogalina. Lūk, atcerieties.

281 Vai tad tas nav savādi? Viņiem tika dots šis zobens, lai nokautu vienam otru. Ak vai, vai, vai! Tagad skatieties.

282 Lūk, kad viņš to izdarīja, viņam vēl nebija garīdzniecības varas. Bet viņš sāka ar viltus mācības dēmonu. Un šī mācība kļuva par doktrīnu. Bet šī doktrīna iemiesojās viltus pravieti.

283 Bet pēc tam viņš devās uz pašu piemērotāko vietu. Viņš nedevās uz Izraēlu, viņš devās uz Romu; uz Nikeju, Romu.

284 Tika sasaukta padome, un viņi ievēlēja galveno bīskapu. Un, šādi izdarīdami, viņi apvienoja draudzi ar valsti. Tad viņš aizmeta savu šaujamo loku. Viņš nokāpa no sava baltā zirga. un viņš uzkāpa uz sava sarkanā zirga, jo viņš varēja nogalināt ikvienu, kas nebija ar viņu vienisprātis. Lūk, kāds ir šis Zīmogs. Tas pats tips! Paskatieties, kā viņš ar to jāļ līdz pat Mūžībai, redziet, apvieno abas savas varas.

285 Tieši to pašu viņi cenšas izdarīt tagad, tieši to pašu šodien. Tā ir viena savāda lieta, varbūt jūs to nesapratīsiet. Bet šodien baptistu grupā no Luisvilas. . . Jūs dzirdējāt to pa radio. Piecēlās viens orators un. . . Cik daudzi to dzirdēja? Pareizi. Saprotat? Labi, lūk, lūdzu. Viņi tagad grib un prasa tajā draudzē, ka: “Mums patiesībā, ak, nemaz nav obligāti jāpievienojas Katoļu Baznīcai, bet mums vajag būt tādā kā sadraudzībā ar viņiem.” Lai. . . Un tai laikā, kad tas viss notiek Lusivilā, šeit Dievs atver Zīmogus Saviem ļaudīm, lai parādītu: “Nedariet to!” Vai redzat, kā tie abi darbojas vienlaicīgi? Atcerieties, krauklis un balodis šķirstā sēdēja uz vienas laktas. Protams. Tikai neaizmirstiet.

286 Un tā mēs redzam, ka viņš apvieno savus spēkus, un tad viņš apvienos valsti ar baznīcu, ar garīdzniecību. Ko tad jūs darīsiet? Viņš veido pats savu reliģiju. Un tad viņš var darīt visu, ko vien vēlas darīt. Tad viņam ir visas tiesības nodot nāvei ikvienu, kas nebūs ar viņu vienisprātis. Tieši to viņš darīja arī agrāk. Viņš darīja tieši tā. Un ko viņš—viņš. . . Viņš izdarīja to patiesajiem dzīvā Dieva svētajiem, kuri ievēroja Vārdu un nebija vienisprātis ar viņa dogmām. Viņš sodīja viņus ar nāvi.

287 Lūk, brāli Li Veil un mācītāji, kas zināt par Nikejas periodu un par agrīno draudzi, es nezinu, vai jūs to esat lasījuši vai nē. Ja gribat to izlasīt, tas ir Šmukera grāmatā *Brīnīšķīgā reformācija*.

288 Un jūs atradīsiet, ka tad, kad Svētais Augustīns no Hiponas kļuva par priesteri Romas baznīcā, viņam bija iespēja, reiz

pār viņu gribēja nonākt Svētais Gars, bet viņš To noraidīja. Cik daudzi no jums, mācītāji, to zināt? Tā ka viņš noraidīja Svēto Garu. Tas precīzi atspoguļo līdzībā mūsdienu protestantu draudzi, kura ir noraidījusi Svēto Garu. Viņš atgriezās Hiponā, un tieši viņš bija tas, kurš parakstīja to, to dokumentu, kurā bija: “Atklāsme no Dieva, ka tas bija labi un Dievam patīkami nodot nāvei ikvienu cilvēku, kas neticēja tā, kā tic Romas katoļu baznīca.”

²⁸⁹ Tagad paklausieties. Es citēju no mocekļu vēstures: “Kopš svētā Augustīna no—no Hiponas laikiem līdz 1586. gadam,” tas ir ar Romas mocekļu vēsturē, “Romas katoļu baznīca nodeva nāvei sešdesmit astoņus miljonus protestantus.” Vai viņa zobens bija sarkans? Vai viņš jāja uz sarkana zirga? Kas tas bija? Tas pats spēks; tas pats jātnieks. Lūk, kāds ir šis Zimogs. Viņi paši atzīst, ka mocekļu aprakstā ir “sešdesmit astoņi miljoni”, neskaitot tos citu iemeslu dēļ nonāvētos. Dievs, esi žēlīgs! Tumšo viduslaiku periodā miljoni tika izbaroti lauvām un visvisādos veidos noslepķavoti, jo viņi neklānījās šīs katoļu dogmas priekšā. Jūs to zināt.

²⁹⁰ Cik jums vēl ir laika? [Sanāksme saka: “Laika ir papildam. Visa nakts.”—Tulk.] Labi. Atļaujiet man kaut ko izlasīt. Atšķirsim to kopā, es gribu jums kaut ko parādīt. Uzzīmēsim šo kopainu, tikai vienu britiņu. Man pēkšņi atnāca viena doma, un mēs to vienkārši izlasīsim. Atvērsim Atklāsmes grāmatu, 17. nodaļu no Atklāsmes. Mums vēl ir piecpadsmit minūtes laika. Nu labi. Tagad, kad mēs to lasīsim, klausieties ļoti, ļoti uzmanīgi. Tie, kuriem ir sava Bībele, un jūs to atverat, es nedaudz uzgaidīšu, lai jūs varētu to atrast.

²⁹¹ Vai tu to saprati, Lī? Es to atradu pie Šmukera, saproti, *Brīnišķīgā Reforma*, Tas ir ņemts tieši no Romas mocekļu saraksta, no Vatikāna.

²⁹² Lūk, tas turpinājās līdz pat Svētā Patrika ļaužu vajāšanai. Un viņi vēl sauc Svēto Patriku par savu—savu svēto. Ha! Svētais Patriks bija tāds pats katolis kā es, bet jūs jau zināt, kāds es esmu katolis. Saprotat? Viņš—viņš jūta riebumu pret baznīcas ticības mācību. Viņš atteicās ierasties pie Romas pāvesta. Tieši tā. Svētais Patriks pat . . . Vai jūs kādreiz esat bijuši Ziemeļīrijā, kur atradās viņa skolas? Vai jūs zinājāt, ka viņa vārds nebija Patriks? Cik daudzi to zināja? Viņa vārds bija Sakets. Tā tas ir. Viņš pazaudēja savu mazo māsiņu. Jūs atceraties, kad viņi . . . Saprotat? Labi.

²⁹³ Tagad skatieties, Atklāsmes 17. nodaļa. Tagad visi pacientieties atvērt savas sirdis. Lai Svētais Gars jūs tagad māca.

. . . viens no tiem septiņiem eņģeļiem, kuriem bija . . .
bija septiņi kausi, nāca pie manis . . .

294 Lūk, redziet, tur ir Septiņi Kausi. Ziniet, šie septitnieki, kurus mēs izskatījām, tie visi notiek vienā un tajā pašā laikā; uzreiz pēc Mocībām, uzreiz pēc draudzes periodiem, tieši tāpat, jo tas viss ir aizzimogots šajā Grāmatā, pilnīgi viss. Un viss notiek pārmaiņus; viens uzreiz pāriet nākošajā, un nākošajā, un nākošajā. Šeit darbojas divi gari, Dievs un velns. Saprotat?

. . . kuriem bija septiņi pēdējie kausi, un viņš nāca un sacīja man, sacīdams. . . “Nāc šurp, un es tev parādišu. . . tev, kādu sodu saņem lielā netikle, kas sēd uz daudziem ūdeņiem.

295 Tagad paskatieties, lūk, šie “ūdeņi”.

296 “Netikle”, kas tas ir? Tā ir sievietē. Tas nevar būt vīrietis. Un ko draudzē, Bibelē simbolizē sievietē? Draudzi. Kāpēc? Kristus Līgava un tā tālāk; redziet, tā ir sievietē, draudzē.

297 Un tā, “ūdeņi”, ko tas nozīmē? Skatieties. Izlasiet 15. pantu par to.

Tad viņš saka man: Ūdeņi, ko tu redzēji, pie kuriem sēd netikle, ir tautas un. . . ļaužu pulki. . . valstis un valodas.

298 Šī draudze valdīja pār visu pasauli, saprotiet, “sēdēja uz daudzajiem ūdeņiem”.

Pasaules ķēniņi dzīvojuši ar viņu netiklībā, garīgā netiklībā (pieņemot viņas mācību, nikolaītu mācību), un zemes iedzīvotāji ir apreibinājušies ar viņas netiklību vīnu.

299 Klau, tas tik ir dzērāju bars! Tu. . .

Un viņš garā aiznesa mani tuksnesī, un es redzēju sievu. . .

300 Vai zināt ko? Pašu katoļu literatūra atzīst, ka tā ir viņu draudze. Cik daudzi to zināja? Tas ir viņu pašu literatūrā. Man ir *Mūsu ticības fakti*, tā tas tiek saukts, lūk, saprotiet; tas pieder vienam priesterim. Labi. Labi.

Un viņš garā aiznesa mani tuksnesī, un es redzēju sievu sēžam uz sarkanā ietērpta zvēra, kas bija pilns zaimu vārdu; tam bija septiņas galvas un desmit rāgi.

301 Tagad pievērsiet uzmanību šim simbolam, šim “septiņām galvām”. Lūk, jūs šeit redzat, kur Tas saka: “Un—un—un. . . Galvas, kuras tu redzēji, ir septiņi pakalni, uz kuriem sēd sieva.” Roma atrodas uz septiņiem pakalniem. Redzat? Šeit nu nekādi nevar kļūdities, saprotiet: “Septiņas galvas.” “Un desmit rāgi,” jūs zināt, ka tās ir desmit valstis un tā tālāk.

Un sieva bija tērpta purpurā. . . sarkanā audumā. . . greznojusies ar zeltu un dārgiem akmeņiem. . . pērlēm, tai rokā bija zelta kauss, pilns ar negantībām—negantībām no viņas netiklības netirumiem.

302 Tas ir antikrista gars, “netiklība”, saprotiet, “mācība”, tā ir laulības pārkāpšana attiecībā pret Dievu. Saprotat? Lūk, jo viņai būtu bijis jābūt Līgavai, bet viņa pārkāpj laulību. Redzat? Tieši tāpat kā izdarija Ieva, draudze šeit dara tieši tāpat. Saprotat?

*Un Uz viņas pieres bija rakstīts, bija rakstīts vārds:
NOSLĒPUMS, LIELĀ BĀBELE. . .*

303 Un visiem ir zināms, ka “BĀBELE” ir Roma.

*. . . VISAS ZEMES NETIKĻU UN NEGANTĪBU
MĀTE.*

304 Un ieklausieties 6. pantā.

*Es redzēju, ka sieva bija piedzērusies no svēto asinīm
un no Jēzus liecinieku asinīm, un, kad es viņu ieraudzīju
es varen izbrīnījos.*

305 Viņa bija tik ļoti skaista, viņai tur karājās krusti un viss pārējais! “Kā gan viņa var būt vainīga pie svēto ļaužu asiņu dzeršanas?” Tas viņu samulsināja. Šeit Viņš viņam to paskaidro.

*Un Eņģelis man sacīja: Kāpēc tu esi tā izbrīnījis? Es
tev pateikšu, kas ir šis sievas un zvēra. . . noslēpums, kas
nes sievu. . .*

306 Lūk, tas nav zem kāda no Zimogiem. Tas jau ir kaut kas cits, saprotiet.

Un viņš sacīja. . . septiņas galvas un desmit ragi.

*Zvērs. . . ko tu redzēji, bija un tā vairs nav; un tas
izkāps no bezdibēna (nav nekāda pamata, pāvests), un
ies pazušānā; un tie, kas dzīvo uz zemes brīnīsies, kuru
vārdi nav rakstīti Jēra dzīvības grāmatā (lūk, kur ir
Izredzētie, redziet), grāmatā no pasaules iesākuma. . .*

307 Kā, kad tavs vārds tika ierakstīts Dzīvības Grāmatā? Vai tajā atmodas dievkalpojuma, uz kuru tu aizgāji? It nemaz. “No pasaules iesākuma.”

*. . . kad viņi redzēja zvēru, kas bijis. . . kura nav un
tomēr ir.*

308 Redziet, “zvērs”, viens nomirs, otrs ieņems viņa vietu. “Viņš bija, viņš nebija. Viņš bija, viņš nebija. Bija, viņš nebija.” Un tā viņa turpinās, līdz aizies pazušānā. Saprotat? Labi.

Un šeit—un šeit vajag gudrības, lai to saprastu.

309 Cik daudzi zina, ka ir deviņas garīgās dāvanas, un viena no tām ir gudrība? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Labi.

Septiņas galvas ir septiņi kalni, uz kuriem sēd sieva.

310 Ak, ir jābūt pilnīgi aklam, kurlam un mēmam, lai to nesaprastu. Saprotat? Labi.

*. . . ir arī septiņi ķēniņi: pieci ir krituši, un viens ir
(Nērons), un. . . vienam ir jānāk; un, kad tas nāks, tam
būs palikt tikai īsu brīdi.*

311 Jūs atceraties, ko viņš izdarīja. Nodedzināja pilsētu un apvainoja tajā kristiešus. Viņš piesēja savu māti pie vienzirga pajūga un valkāja viņu pa ielām. Un, kamēr Roma dega, spēlēja savu vijoli. Nu labi.

Un zvērs, kas bija un kura vairs nav, tas pats ir astotais . . .

312 Pagāniskā Roma pārtapa pāvesta Romā. Kad iemiesotais antikrista gars iemiesojās un tika kronēts, viņš kļuva par kronēto Romas ķēniņu gan valsti, gan draudzē, vienlaicīgi. Ak, mans brāli! Redziet, tas ir vienkārši izsmeļoši. Saprotat?

. . . ir . . . septītais, un viņš aiziet . . . (Cik ilgi viņš ir? Šī sistēma nekad nav izmainīta.) . . . pazušānā.

. . . un desmit raģi, ko tu redzēji, ir desmit ķēniņi, tie ķēniņvalstis vēl nav saņēmuši, bet tiem ir ķēniņa vara dota kopā ar zvēru vienu stundu.

313 Tie ir diktatori, saprotiet, Protams. “Tie ir vienisprātis.” Tagad paskatieties uz šo. Te nav runa par komunismu. Saprotat?

Tie ir vienisprātis un nodos savu spēku un varu zvēram.

Tie karos ar Jēru, bet Jērs tos uzvarēs, jo Viņš ir kungu Kungs un ķēniņu Ķēniņš, un tie, kas ir līdz ar Viņu iraicināti . . . izredzēti un uzticīgi.

Un viņš saka man: Ūdeņi, ko tu redzēji, pie kuriem sēd netikle, ir tautas . . . ļaužu pulki . . . valstis un valodas.

. . . desmit raģi, ko tu redzēji uz zvēra, tie ienīdīs netikli, un tā vienošanās tiks laužta . . . (Es par to runāju vakar vakarā.) . . . un atstās viņu postam un izgērbīs kailu, ēdīs viņas miesas un viņu pašu sadedzinās ar uguni.

314 Vai tad jūs nezināt, ka Bibelē ir teikts, ka kuģu kapteiņi un visi pārējie sacīja: “Vai, vai, tā lielā pilsēta! Vienā stundā iznīcība ir nākusi pār tevi!” Redzat?

Jo Dievs ir devis viņu sirdīs darīt viņa gribu, darīt vienu nodomu un nodot savas valstības zvēram, kamēr piepildīsies Dieva vārds.

. . . sieva, ko tu redzēji, ir lielā pilsēta, kam pieder valdība pār visas zemes ķēniņiem.

315 Pasakiet man vienu lietu. Krievija nevalda pār visiem. Mēs nevaldām pār visiem. Ir tikai viens ķēniņš, kas valda pār katru . . . kā tas Nebukadnēcara dzelzs, kas ir izpleties pa visiem kāju pirkstiem. Tā ir Roma. Roma to nedara kā valsts, viņa dara to kā baznīca. Tā vai citādi ikviens valsts zem debesīm ir zem Romas.

316 Nav nekāds brīnums, ka viņi teica: “Kas var ar viņu karot?” Viņš var pateikt: “Miers,” [Brālis Branhams uzsit gaisā knipi—

Tulk.] un tas visu atrisina. Pateiks jebkurai katolim: “Lūk: ‘Nekaro,’” un—un viņi nekaros. Tas arī viss. “Kurš var izdarīt to, ko viņš var izdarīt?” Neviens. Tā tas ir. “Tāpēc viņi brīnās, kādus viņš var darīt brīnumus.” Viņš var apstādināt karu. [Brālis Branhams uzsit gaisā knipi.] - Viņam ir tikai jāpasaka: “Stop.” Tas arī viss. Bet vai jūs domājat, ka viņš to darīs? Protams, ka nē.

³¹⁷ Paskatieties, tas mums rāda, ka: “Viņi nogalinās viens otru. Viņi nogalinās viens otru.” Sākumā viņa šaujamlokam nebija bultu, bet viņa “lielais zobens” darbojās. Vēlāk viņš sāka nogalināt un no baltā zirga pārsēdās uz uguns sarkano zirgu; tieši tas pats velns ar savu zobenu.

³¹⁸ Ko sacīja Jēzus? Jēzus sacīja: “Visi, kas ņems zobenu, no zobena aizies bojā.” Necinieties preti. Saprotat? Tajā naktī, kad Jēzus to runāja, to teica, bet Pēteris paņēma savu zobenu. Saprotat? Vienkārši dariet tā, kā darija Viņš, vienkārši turpiniet.

³¹⁹ Un tā, tagad atcerieties, ka viņam ir zobens. Viņš dodas uz priekšu, rokā viņam ir zobens; viņš jāz uz sarkana zirga, brienot cauri to visu asinīm, kas nav ar viņu vienisprātis.

³²⁰ Vai jūs to saprotat? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Cik daudzi tagad saprot šo Zimogu? [“Āmen.”] Labi. Un tā, ko sacīja Jēzus? “Tie, kuri ņem zobenu, no zobena aizies bojā.” Vai pareizi? Labi. Labi. Šis jātnieks un visi viņa valstības padotie, kuri ir slepkavojuši cauri visiem šiem laikiem, kuri ir izlējuši visas šīs svēto mocekļu asinis, tiks nokauti ar Jēzus Kristus Zobenu, kad Viņš atnāks. “Visi, kas ņem zobenu, tiks nokauti ar zobenu.” Viņi ņēma dogmas un antikrista zobenu un kāva istos, patiesos pielūdzējus visu gadsimtu laikā, nu, veseliem miljoniem. Un, kad atnāks Kristus ar to Zobenu, un tas ir Viņa Vārds, kas nāk no Viņa mutes, Viņš nokaus ikvienu ienaidnieku, kas būs Viņa priekšā. Vai jūs tam ticat? “Nogalinās ienaidnieku.”

³²¹ Uz mazu britiņu atvērsim Atklāsmes grāmatu. Tagad paskatīsimies, vai tie ir tikai mani vārdi, vai arī tā saka Vārds. Atklāsmes 19:11.

Un es redzēju debesis atvērtas (āmen), un raugi: balts zirgs, un, kas sēd uz viņa, Tā vārds Uzticīgais un Patiesais, un Viņš tiesā un karo taisnīgi.

Viņa acis ir . . . uguns liesmas un galvā Tam . . . daudzi kroņi . . .

³²² Ak, brāli! Saprotiet, Viņu ir kronējuši Viņa svētie, saprotiet.

. . . un vārdu, kas Tam uzrakstīts, neviens nepazīst kā vien . . . Viņš pats.

³²³ Atcerieties, mēs—mēs nevaram, mēs to nezinām, saprotiet, kāds tas ir. “Un viņš bija tērpies . . .” Paskatīsimies.

Un Viņš bija tērpies drēbēs, kas asinīs mērktas, Viņš tiek saukts (nevis “ir”, bet gan “tiek saukts”) Dieva Vārds.

324 Jo Viņš un Vārds ir tas pats. Saprotat? Lūk, skatieties, nevis “Viņa vārdi” Hm-hm! “Viņa Vārds tiek saukts ‘Dieva Vārds.’” Tas zina tikai vienu Vārdu; nekādu citu vārdu.

Un debesu kara pulki sekoja Viņam uz baltiem zirgiem, tērpti baltā tīrā audeklā. (Tas ir svēto taisnīgums. Saprotat?)

325 Tagad skatieties. Ko sacīja Jēzus? “Tas, kurš ņems zobenu. . .” Labi, jātnieks uz sarkanā zirga, lūk, kas ar viņu notiks. “Tas, kurš ņems zobenu. . .” Varbūt tu nogalināji sešdesmit astoņus miljonus visu to gadsimtu laikā, varbūt arī vairāk. Taču Jēzus sacīja: “Tas, kurš ņem zobenu, no tā aizies bojā.” Skatieties.

No Viņa mutes iziet ass zobens. . .

326 Ebrejiem 4. nodaļā ir teikts: “Dieva Vārds ir asāks par abās pusēs griezīgu zobenu un pāršķir pat kaulu smadzenes.” Un ko Tas, Vārds, dara? “Tas ir sirds domu Tiesnesis.” Pareizi.

. . . no Viņa mutes iziet divpusēji ass. . . ass zobens, ar ko Viņš satrieks tautas, un Viņš valdīs pār tiem ar dzelzs zizli, un Viņš min Dieva Visvaldītāja bargo dusmu viņa spaidu.

Uz Viņa tērpa, proti, sānos, ir rakstīts vārds: KĒNIŅU KĒNIŅŠ UN KUNGU KUNGS.

327 Kā krāpnieki, pret Dieva Vārdu, un tāpēc ka viņi nepiekrīt, un tas. . . Sātans ir izvietojis, apvienojis kopā politiskos spēkus, kas ir viņa ricībā, un garīgos spēkus, kas ir viņa ricībā, un ir izveidojis draudzi, kura iekļūst visās valstīs. Un miljonus miljonus viņš ir ielicis. . . pēc tam, kad viņš pārsēdās no sava baltā zirga uz savu sarkano zirgu un paņēma savu zobenu, un devās uz priekšu.

328 Taču Dievs sacīja: “Tieši Tas, ko viņš sagrozīja, jeb centās sagrozīt ar viltus mācību; tieši tas Vārds nāks pie varas, iznākot no Jēzus Kristus lūpām, un nokaus viņu un visu, kas stāvēs Viņa ceļā.” Āmen.

329 Lūk, kāds ir Otrais Zīmogs. Vai jūs Viņu milat? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Ak vai! Tas ir TĀ SAKA TAS KUNGS. [Sanāksme skaļi priecājas.] Slava Dievam! Ja visas tās pārējās atklāsmes un vīzijas, un viss pārējais vienmēr ir trāpījis desmitniekā! Un cik daudzi no jums to zina? Paceliet roku. Simtiem, visi šeit pacēla rokas. Tā tas ir. Tātad, arī Šis piepildīsies! Atcerieties, tā tas ir. Ak, draugs!

*Nāc uz to Avotu, kas Asins pilns,
Kas no Imanuēla vēnām plūst;
Kad grēcnieks tajā gremdēts tiek,
Tad visi grēka traipi zūd.*

330 Atnāc, tici Viņam, ja vēl nekad to neesi darijis. Neriskē; nevajag, nevajag, ja tavā dzīvē ir kaut kas, draugs.

331 Mēs esam šeit. Kaut kam ir jānotiek. [Brālis Branhams klauvē pa kanceļi četras reizes—Tulk.] Es nezinu, kāpēc. Es nezinu, kad. Es zinu, kas tieši notiks, taču es nezinu, kad tas notiks. Taču tas noteikti būs, tāpēc ka Viņš to atklāj tieši tagad. Viņš neko nedara, pirms Viņš to nedara zināmu. Amosa 3. No sākuma Viņš to dara zināmu. Un Viņš ir apsolījis, ka šīs lietas notiks pēdējās dienās. Un ka septītajā draudzes periodā, pašās beigās, kad atnāks vēstnesis, tieši tad tas notiks. Tas tiks atklāts, šie noņemtie Zimogi tiks atklāti, un te nu Viņi ir. Lūk, es to saku Ta Kunga Vārdā. Notici Tam, draugs. Tieši tā. Izej no Bābeles!

332 Pirms mēs beigsim, es jums gribu kaut ko izstāstīt. Tāpēc ka man ir . . . Ir jau deviņi trīsdesmit. Tagad ir tieši istais laiks.

333 Mēs ar Billiju, kad mēs izkāpām no lidmašīnas Indijā mūsu pēdējā braucienā uz turieni. Es pārskatīju vienu avīzi, kuru viņi bija atnesuši, tā bija angļu valodā. Un tur bija rakstīts: “Zemestrice droši vien ir beigusies; putni atgriežas.” Pēc tam tur viss bija izklāstīts. Viņi . . . Notika kaut kas neparasts.

334 Indijā nav tādu pitu žogu kā pie mums. Viņi savāc akmeņus un taisa sev iežogojumus. Un daudzas mājas viņi ceļ no akmeņiem, vienkārši ņem un tos saliek. Un tur visur ir silts, ak, tā ir gandrīz visur Indijā, izņemot, ja esat augšā kalnos. Un it visur Kalkutā un citās vietās cilvēki vienkārši guļ uz ielām, mirstot no bada, un viss kas tāds.

335 Lūk, un viņi ceļ sev mājas, bet pie mājas torni. Viņi ceļ žogu tieši šeit, blakus savai mājai. Viņi ceļ torni pie savas mājas, un tornis var būt tur, kur viņiem atrodas aka. Viņi to ir izrakuši saviem lopiem un pārējam, pēc tam viņi būvē apkārt savus žogus.

336 Un pēkšņi kaut kas sāka notikt. Tie putniņi, zīniet, ielien starp tiem akmeņiem un taisa sev ligzdas, un audzina savus putnēnus. Bet pēkšņi kaut kas sāka notikt.

337 Katru dienu, kad kļūst karsts, visi lopi sanāk kopā un nostājas to sienu ēnā; lai glābtos no karstuma.

338 Un visi šie mazie putniņi dzīvo tajās vietās. Un te pēkšņi visi tie putniņi kaut kāda nezināma iemesla dēļ . . . Lūk, jūs zināt, ko mēs todien stāstījām par mazajiem putniņiem. Saprotat? Kaut kāda nezināma iemesla dēļ viņi visi pacēlās gaisā. Viņi aizlidoja un neatgriezās savās ligzdās. Viņi aizlidoja uz lauku un viņi nosēdās kokos un kur vien spēja tikt, vai arī tieši uz zemes.

339 Lopi turējās nomaļus. Aitas turējās nomaļus. Viņi tā arī palika uz lauka un spiedās viens otram klāt. Tā ir viena laba lieta. Viņi zināja, ka kaut kam ir jānotiek.

340 Tad pēkšņi sākās zemestrice un sagrava sienas un sagrava žogus, un visu pārējo.

341 Pēc tam mazie putniņi sāka atgriezties. Trīs vai četras dienas tie neatgriezās; bet pēc tam sāka atgriezties. Tur sacīja: “Nu, droši vien zemestrīces ir beigušās; putni atgriežas.”

342 Kāpēc? Vai tad jūs neticāt, ka tas pats Dievs, kurš lika tiem putniem un lopiem, un aitām Noas dienās ieiet šķirstā, ka Viņš joprojām ir tas pats Dievs, kurš var likt viņiem aizlidot drošā vietā? Vai pareizi? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.]

343 Tagad ļauj man tev ko pateikt, brāli. Kaut kas teju teju notiks. Un visi šie lielie, senie garīdzniecības mūri sagrūs un atgriezīsies taisni turp, un nonāks pie saskaņas. Jo viņi to noteikti izdarīs, tāpat kā es šeit stāvu. “Zvēra tēls” pastāv, tas ir tikpat droši, kā es šeit stāvu; un šī valsts to ir pieņēmusi, saskaņā ar Tā Kunga Vārdu. Paklausies, kad jums parādās tā nemanāmā, savādā priekšnojauta, bēdziet no tiem mūriem. Bēdziet prom! Jūs tur mirstiet. Nedariet to! Izejiet no turienes! Bēdziet no tā visa! Cik ātri vien varat, bēdziet drošā vietā. Lūdziet Dievam žēlastību.

344 Nepieņemiet nekādus: “Nu, mana māte bija metodiste, nu, tāpēc arī man vajadzētu tādām būt. Mans tētis bija baptists; arī es būšu.” Nedariet to. Ne—nekādā gadījumā neriskējiet.

345 Nav svarīgi, cik vienkārši un necili Tas izskatās; Tas ir Tā Kunga Vārds. Bēdziet pie Jēzus Kristus cik ātri vien varat un palieciet tur, līdz Dievs piepildīs jūs ar Savu Svēto Garu. Jo pienāks tā stunda, kad jūs To meklēsiet, bet Tā vaiars tur nebūs. Tāpēc noteikti izdariet to.

Uz britiņu nolieksim mūsu galvas lūgšanā.

346 Debesu Tēvs, ak, es—es vienkārši reizēm, Kungs, stāvu šeit un—un es drebu. Es iedomājos par to šausmīgo stundu, kas tuvojas, un es... To nav iespējams apturēt. Tas ir paredzēts, ka tas atnāks. Un es nodomāju: “Kāpēc cilvēki nenāk un—un neklausās? Vai tad viņi neatnāks un To nepieņems?” Bet es, protams, zinu, ka—ka Tu sacīji, ka viņi to nepieņems, tāpēc viņi to nepieņems.

347 Bet tur ir daži, kuru vārdi ir ierakstīti Jēra Dzīvības Grāmatā. Un, kad šie Zīmogi tiek norauti un atvērti, viņi ierauga tur savus vārdus, un Svētais Gars runā uz viņiem. Viņi nāk. Viņus nevar noturēt; neviens to nevar, neviens. Viņi tik un tā nāk, jo Tu viņus ved, tāpat kā Tu vedi tos putniņus un aitas, un lopus. Tu esi Dievs! Tiem dzīvniekiem ir kaut kāds instinkts, un viņi zina, ka viņiem ir jātiek prom! Un, ja jau dzīvnieka instinkts varēja to brīdināt, lai tas bēgtu no briesmām, cik gan vairāk daris Svētais Gars Draudzei, kura apgalvo, ka ir ar To piepildīta!

348 Dievs, esi mums žēlīgs. Piedod mums, Kungs, mūsu kļūmes. Ne jau tāpēc mēs stāvam šeit pie šīs kanceles, lai šie cilvēki stāvētu gar sienām ar sāpošām kājām, lai pēc tam vienkārši dotos prom un sacītu: “Nu ko, izklausās ļoti labi.” Kungs, mēs gribam kaut ko darīt ar to. Mēs, mēs gribam, lai Tu izpēti mūsu sirdis.

Ja tur kaut kas nav kārtībā, Kungs, ļauj mums to tagad zināt. Lūdzu, neļauj mums vilcināties līdz tai stundai, kad būs jau pārāk vēlu. Izmeklē mani. Pārbaudi mani, Kungs.

349 Lūk, šeit es stāvu caur Dieva žēlastību, es redzu, kā atveras šie Zimogi, un nāku, un stāstu to cilvēkiem. Un pirms vairākām nedēļām Tu taču paredzēji, ka šādi tas arī notiks. Un tagad, Tēvs, te nu Tas ir, tieši mūsu priekšā.

350 Tagad, Kungs, pārbaudi mani. Izpēti mani. Izpēti mani manā sirdi. Kungs, mēs ne... Mēs, mēs gribam, lai Tu pārskati mūsu dzīves. Un, ja tur kaut kas nav kārtībā, vienkārši pasaki to mums, Kungs. Mēs gribam to izlabot tieši tagad; tieši tagad, kamēr tur ir šis ar Asinīm pilnais Avots, kamēr tur ir balinātājs, kas var attīrīt mūs no grēkiem un neticības. Mēs vēlamies iegremdēt tajā mūsu dvēseli, visu savu neticību. Dievs, palidzi mums mūsu neticībai, aizvāc to prom no mums, Kungs.

351 Mēs vēlamies saņemt aizraujošo žēlastību. Mēs vēlamies būt spējīgi, kad tur nodārdēs tas noslēpumainais Pērkons un Draudze tiks paņemta augšā, mēs vēlamies būt gatavi saņemt To. Kungs, dāvā to.

352 Pārbaudi mūs, Kungs, ar Tavu Vārdu. Ļauj mums Tajā ieskatīties.

353 Un, ja mēs ieraudzīsim, ka mums nav izdevies, ja šeit ir tādi, Kungs, kuri ir kristīti titulos, neko nezinot par isto, patieso ūdens kristību, lai es esmu tikpat uzticīgs kā Pāvils, kad viņš gāja gar Efezas augšējo piekrasti un satika tos mācekļus, kuri klaigāja, skaļi gavilēja un jutās vienkārši brīnišķīgi, viņš tiem sacīja: "Vai jūs esat saņēmuši Svēto Garu pēc tam, kad jūs kļuvāt ticīgi?"

Viņi nezināja, ka tāds vispār ir.

Viņš pajautāja: "Ar kādu kristību jūs esat kristīti?"

Un viņus bija kristījis šis izcilais, svētais pravietis, taču viņi bija kristījušies tikai grēku nožēlai.

354 Tad viņi tika pārkristīti Jēzus Kristus Vārdā. Un Pāvils pavēlēja viņiem vēlreiz tikt kristītiem.

355 Kungs, Tava Vārda Gaismā, es pavēlu ikvienam, kas nav kristīts Kunga Jēzus Kristus Vārdā, ātri steigties pie ūdens, žigli, kamēr jums ir iespēja. Jūs, kuri neesat piepildīti ar Svēto Garu, es pavēlu jums Kunga Jēzus Kristus Vārdā, metieties ceļos un necelieties kājās, līdz Svētais Gars jūs padarīs pilnībā svētus un piepildīs jūs ar Savu milestību un labestību; līdz jūsu dvēsele būs tik apmierināta Dieva Klatbūtnē, ka jūs vēlēlaties tikai kalpot Viņam un dzīvot Viņam, un strādāt ar Viņu visu atlikušo jūsu dzīvi.

356 Dāvā to. Es lūdzu, lai Dievs dāvā jums šo nastu, Jēzus Kristus Vārdā.

Viņu milu es, Viņu milu es
Jo Viņš pirmais mani milēja

Vai jūs patiešām Viņu milat? Paceliet savas rokas.

Un glābšanu man Golgātā
Viņš nopirka.

³⁵⁷ [Brālis Branhams sāk dungot *Viņu milu es*—Tulk.] Ja šodien šeit sēž kāds, kas jūt vajadzību, jūt, ka viņam ir jākristās vai arī viņam ir nepieciešama kristība ar Svēto Garu. Jūs zināt savu vajadzību; jums tas ir atklājies, un jūs gribat, lai jūs piemin lūgšanā. Nevienš no mums nevar jums To iedot. Ak, kristīt ūdenī mēs jūs varam. Bet tikai to, bet mēs nevaram jums iedot Svēto Garu. To dod tikai Dievs. Bet jūs sajūtāt savu vajadzību, ka Dievs runā jūsu sirdij, ka jums Tas ir vajadzīgs, un jūs gribat, lai mēs pieminam jūs lūgšanā. Vai jūs, lūdzu, nepieceltos, lai mēs varam jūs ieraudzīt, zināt, kas jūs esat? Lai Dievs jūs svēti. Ir vajadzība? Lai Kungs jūs svēti.

³⁵⁸ Man šķiet, šeit piecēlās varbūt simt piecdesmit cilvēki. Varbūt tā arī ir, ja es redzu visus. Es nezinu, cik daudzi telpās un ārpusē ir pacēlušī rokas, un citur. Bet jums ir vajadzība.

Tagad lūgšim.

³⁵⁹ Lūk, tiek, kuri redz šos cilvēkus, kas stāv jums blakus. Un viņi stāv kā liecinieki Kristus priekšā: “Tu esi man—man—man vajadzīgs, Kungs. Tu esi man vajadzīgs. Es—es uzticos, ka es—es esmu viens no tiem, kas šovakar ieraudzis zem tā Zimoga savu vārdu, kas bija tur ierakstīts kopš pasaules radišanas. Kaut kas pieskārs manai sirdij, un es esmu piecēlies, Kungs. Vai tas esmu es? Vai Tu mani sauc? Es vēlos, lai Tu atklāj man manu vārdu Tur. Piepildi mani un apzīmogo mani Tevi ar Svēto Garu.” Jūs, kuri jau esat apzīmogoti, es gribu, lai jūs pieceļaties. Pagriezieties pret viņiem un uzlieciet viņiem savas rokas, lai par viņiem palūgtu. [Brālis Branhams klusē—Tulk.] Tagad esiet pa istam patiesi. [Visa sanāksme sāk lūgties.]

³⁶⁰ Debesu Tēvs, Jēzus Kristus Vārdā, lai varenais Svētais Gars nonāk pār šo auditoriju, kā stiprs vējš, un sauc uz katru sirdi šeit, Kungs. Un atsūti lejup pār šiem cilvēkiem kristību ar Svēto Garu.

Un ūdens jau ir sagatavots.

³⁶¹ “Pēterim vēl runājot tos vārdus, Svētais Gars nāca pār visiem, kas dzirdēja Vārdu, un viņi visi tika piepildīti ar Svēto Garu.”

[Visa sanāksme turpina lūgt—Tulk.]

OTRAIS ZĪMOGS LAT63-0319

(The Second Seal)

SEPTIŅU ZĪMOGU ATKLĀSMES SĒRIJA

Šis Vēstījums, kuru brālis Viljams Marions Branhams sākotnēji sludināja angļu valodā otrdienas vakarā, 1963. gada 19. martā Branhama Saiešanas Telti Džefersonvilā, Indiānas štatā, ASV, ir ņemts no magnētiskās lentes ieraksta un bez saisinājumiem pierakstīts angļu valodā. Šo tulkojumu latviešu valodā ir nodrukājusi un izplata Voice of God Recordings.

LATVIAN

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Autortiesību paziņojums

Visas tiesības aizsargātas. Šo grāmatu ir atļauts drukāt uz mājas printera personiskām vajadzībām vai arī izdalīt bez maksas kā Jēzus Kristus Evaņģēlija izplatīšanas līdzekli. Šo grāmatu nedrīkst pārdot, pavairot lielos apmēros, publicēt tīmekļa vietnē, glabāt meklēšanas sistēmā, tulkot citā valodā vai izmantot naudas līdzekļu piesaistīšanai bez speciālas rakstiskas atļaujas no Voice Of God Recordings®.

Lai iegūtu vairāk informācijas vai citus pieejamos materiālus, lūdzam sazināties:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org